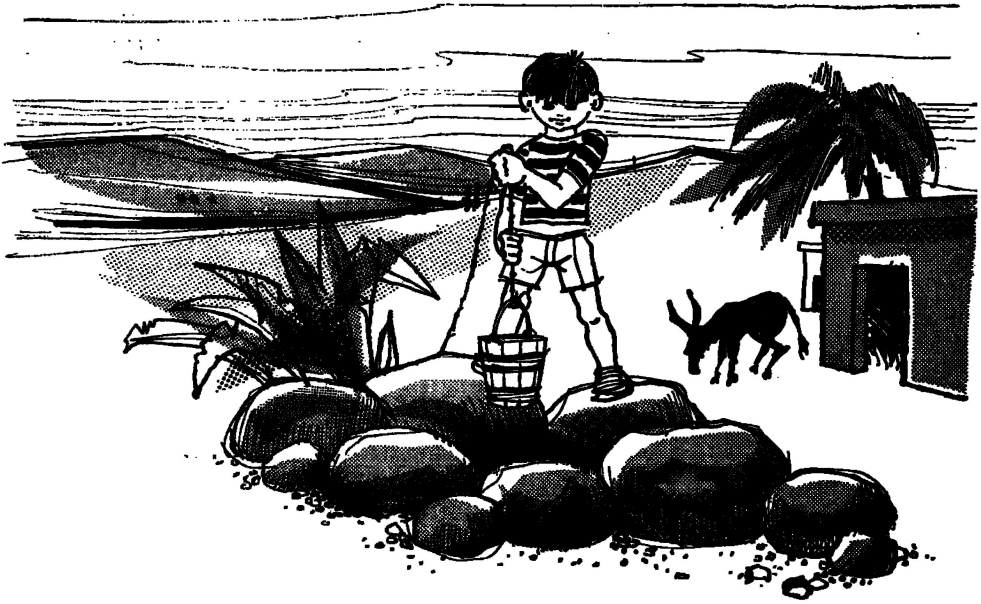

HET EZELTJE VAN MATTHIAS

DIEUWKE WINSEMIUS

HET EZELTJE VAN MATTHIAS

DIEUWKE WINSEMIUS

HET EZELTJE VAN MATTHIAS

Met illustraties van A. Stienstra

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

H o o f d s t u k 1

Het zal niet meevallen om de geschiedenis van het ezeltje van Matthias te vertellen. Omdat het eigenlijk twee verhalen tegelijk zijn. Niet alleen het verhaal van Matthias, die ver weg in Israël woont, in het stadje, waar Jezus eens woonde met zijn vader Jozef en zijn moeder Maria. Maar ook het verhaal van Mark, die met zijn vader en moeder in een klein dorp in Nederland woont. Dicht bij de zee, waar het helmgras op de duinen heen en weer golft in de wind.

Matthias en Mark zijn even oud en ze gaan allebei naar school. Elke morgen, als de zon nog maar net opgegaan is en de bergtoppen rood kleurt, stapt Matthias op zijn ezeltje. En elke morgen, als moeder de nieuwsberichten van acht uur heeft gehoord, stapt Mark op zijn fiets. Dan gaan ze allebei naar school.

Maar Mark weet niets van Matthias en Matthias weet niets van Mark. En dat is geen wonder, als je duizenden kilometers bij elkaar vandaan woont. De een in Israël en de ander in Nederland.

Hoofdstuk 2

Op een morgen haalt Mark zijn fiets uit het schuurtje achter het huis om naar school te gaan. Het regent pijpenstelen. De kikkers in het poeltje bij het weiland kwaken eigenwijs alsof het natte weer speciaal voor hen gemaakt is.

Mark moppert. „Ba, wat een snertweer. Ik wou dat ik niet naar school hoefde.”

„En dan dom blijven zeker?” zegt zijn moeder.

„Poe, wat heb je aan die malle sommen?” bromt Mark. „Een trein vertrekt uit A. om halfacht en een andere trein vertrekt uit B. om acht uur. Net of het iemand iets kan schelen, hoe laat die twee treinen elkaar tegenkomen.”

Moeder lacht.

„En als er nu eens stond: Een vliegtuig vertrekt uit Amerika om halfacht en een jongen vertrekt uit . . .”

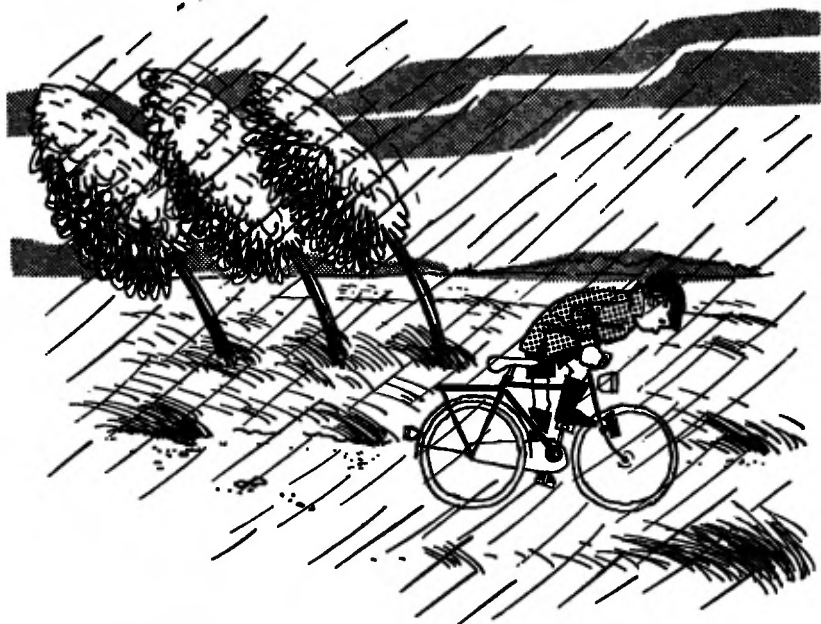
„O, dat is waar ook!” roept Mark uit. „Vader komt vandaag thuis! Machtig! Ik had er niet eens meer aan gedacht.”

„Maar ik wel! En wij halen hem vanmiddag samen op. Je bent toch vrij?”

„Gelukkig wel. Ik race om twaalf uur naar huis, mam.”

De regen valt bij bakken omlaag. Nog voordat Mark opgestapt is, drupt het water al uit zijn haar bij zijn nek in.

„Zeg mam, als het zo hard blijft plenzen, haal je dan Nicolaas even binnen?”

Nicolaas is de schildpad. Hij zit graag in het verste hoekje van de tuin. Maar als het lang achtereen regent, wordt de tuin één grote plas en Nicolaas is niet snugger genoeg om tijdig een hoger gelegen, veiliger plekje te zoeken.

Moeder belooft dat zij een oogje op de schildpad zal houden en dan slaat de steegdeur achter Mark dicht. De dagelijkse tocht naar school begint.

Het is een flink eind fietsen. Met de wind tegen doet hij er een halfuur over. Met de wind mee gaat het in een kwartier.

De regen slaat hem in het gezicht en er waait een halve storm. Hij moet boven op de trappers staan om vooruit te komen.

„Kom jô, zet hem op!” zegt hij hardop. Dat doet hij wel vaker,

iets tegen zijn fiets zeggen als hij alleen rijdt. Natuurlijk niet als hij met de jongens uit de andere dorpen opfietst, maar als hij alleen is, kort het de tijd zo lekker.

„Zet hem op, ouwe reus,” zegt hij. „Lollig weer is het niet, de regen maakt mij nat tot op mijn hemd. Maar voor jou is het wel goed, zo'n bui. Je spoelt nu tenminste fijn schoon. Hoef ik je niet meer te wassen.”

Vanuit het bos waar hun huis staat, komt Mark op het open veld. Daar waait het nog harder en hij moet zijn hoofd van de wind af houden om adem te halen.

Maar als het regent, is er geen mist, denkt hij. Vaders vliegtuig zal gemakkelijk kunnen landen.

De hele morgen op school moet hij eraan denken dat vader thuiskomt. Dan is het feest in huis. Moeder zegt weleens dat het huis pas echt bewoond is als vader er is. Vader heeft altijd duizend verhalen over alles wat hij gezien en beleefd heeft. Moeder en hij luisteren dan met klapperende oren. Zoals vader vertellen kan!

Mark hoopt dat vader nu eens wat langer zal blijven. Meestal is hij nog maar net goed en wel thuis of hij zegt al, waar de volgende reis naar toe zal zijn.

Fijn vanmiddag naar Schiphol, denkt hij. Heerlijk eerst met moeder een ijsje eten op het terras en dan kijken naar al de vliegtuigen, die binnenkomen of vertrekken. Dat is geweldig spannend. Vooral het afwachten of vaders vliegtuig op tijd zal zijn. Met mooi weer is dat meestal wel het geval, maar met mist is het lang niet zeker . . .

„Mark! Opletten!” zegt de onderwijzer. „Waar zit jij met je gedachten?”

„Nergens mijnheer.”

„Nee, dat geloof ik ook. Maar je moet je gedachten wèl ergens hebben, namelijk bij deze aardrijkskundeles. Begrepen?”

„Ja mijnheer.”

Mark doet zijn uiterste best om de rest van het uur iets te onthouden van regenrivieren en gletsjerrivieren. Maar hoe hij het ook probeert, steeds weer dwalen zijn gedachten af. En als de leesles begint en een van de kinderen met een vreselijk saaie stem iets leest, heeft hij helemaal niets meer over zijn eigen gedachten te zeggen. Nu zweeft hij al boven de oceaan. Zo hoog, dat het vliegtuig van beneden gezien niet groter is dan een visje in een aquarium. De auto's lijken van boven gezien wel Dinky toys, zegt vader.

„Ga jij verder, Mark,” klinkt eensklaps weer de stem van de onderwijzer.

Mark schrikt op uit zijn gepeins. Haastig zoekt hij in het leesboekje, waar ze gebleven zijn, maar hij heeft niet geluisterd en kan het niet vinden.

„Dat wordt nu toch een beetje te gortig,” zegt mijnheer boos. „Dat is nu al de tweede keer vanmorgen dat ik je betrap. Blijf jij om twaalf uur maar eens na.”

Oei, daar heb je het nu al! Mark kan zichzelf wel een draai om de oren geven dat hem dit overkomt. Nu moet hij misschien wel tot één uur schoolblijven, want op een dag met een vrije middag heeft mijnheer nooit haast.

„Dat kan niet, mijnheer!” flapt hij eruit.

„Zo zo, kan dat niet. En waarom niet als ik vragen mag?”

Alle kinderen kijken naar Mark omdat hij dat zo maar durft te zeggen.

Nu zeg ik ook alles, denkt Mark. Erger dan een uur nablijven kan het nooit worden.

Met een bibberstem en een kleur als een biet zegt hij: 'Omdat ik mijn moeder beloofd heb dat ik om twaalf uur meteen naar huis zal komen. Mijn vader komt thuis uit Amerika.'

„Zo zo. Ja, dat is natuurlijk erg prettig. Maar betekent dat ook dat je dan niet op hoeft te letten, jongeman?”

„Nee mijnheer,” antwoordt Mark benauwd.

„Dat dacht ik ook.”

De leesles gaat door en de onderwijzer zegt niet of Mark nu wèl of niet na moet blijven.

Het laatste uur hebben ze rekenen. Nu zal hij goed opletten, misschien laat mijnheer hem dan wel gaan.

Als zijn ogen toch het raam uitglippen omdat warempel de regen ophoudt en de zon om een hoekje komt kijken, knijpt hij zichzelf in een oor en bijt op zijn lip. Hij wil om twaalf uur naar huis. Het zal hem niet overkomen dat hij nog een standje krijgt.

Mijnheer ziet het en knikt hem toe. „Mark, voor het bord.”

De zon tekent heel even een lichte streep op het donkergroene bord.

„Een auto vertrekt om tien uur uit A. met een snelheid van zestig kilometer per uur. Een wielrijder vertrekt om tien uur uit B . . .”

Mark begint bijna te lachen. Wie zegt er nu ooit wielrijder in plaats van fietser?

Maar de sommen kent hij op zijn duimpje. Heel vlug en duidelijk rekt hij uit, wanneer de auto en de fiets elkaar tegenkomen, als de auto viermaal zo snel rijdt als de fiets.

„Zo zo,” zegt mijnheer tevreden, als de som klaar is. „Dat lijkt beter. Dat maakt weer veel goed. Ik geloof dat ik je nu wel op tijd kan laten gaan.”

Mark zucht opgelucht. „Dank u wel, mijnheer.” Het geeft hem een blij gevoel dat hij nu eigenlijk zijn vrijheid een beetje heeft verdiend.

Als de school uit is, rent hij naar het fietsenhok, loopt bijna een meisje ondersteboven en springt op zijn fiets.

De regen is opgehouden, de straten drogen al op. Alleen aan de kant van de weg staan nog wat plassen. Daar rijdt hij met een vaartje doorheen, het water spat ver naar de kant. Wat is het machtig om nu naar huis te spurten. Met de wind in de rug. „Dat was op het nippertje, ouwe reus,” zegt hij tegen zijn fiets. „Maar nu doen we het ook in een kwartier. Let maar op!”

Hoofdstuk 3

Diezelfde morgen gaat ook Matthias naar school. Het is nog heel vroeg, de zon is nog niet eens over de bergen in het oosten. Maar je kunt zien dat het niet lang meer zal duren, de hemel is al rossig rood gekleurd. En de vogels in de bomen zingen in koor.

Matthias heeft zijn boekentas op zijn rug gesjord. Hij wacht nog tot zijn moeder de veldfles met sinaasappelsap gevuld heeft. Zij perst zes dikke Jaffa's uit en voor de rest vult zij de fles met fris water.

„Kom je om tien uur vlug naar huis, Matthias? Het wordt een warme dag vandaag, want er staat geen wind. En je weet het, vader komt vandaag weer thuis.”

Matthias knikt. Daar heeft hij heus wel aan gedacht. Hij vindt het altijd fijn, als vader weer thuiskomt. Dan is het feest in huis. De vader van Matthias is gids. Als er uit het buitenland, uit Amerika of uit Europa, toeristen komen om Israël te bezoeken, dan rijdt Matthias' vader hen rond door het land. Hij kent alle geschiedenissen uit de bijbel en hij weet precies waar die gebeurd zijn.

„Ik wil wel vlug naar huis komen,” zegt Matthias, „als Poco maar geen kuren heeft. Hij is zo nukkig de laatste dagen.”

„Je moet wat geduld met hem hebben,” zegt moeder. „Je bereikt meer als je hem vriendelijk toespreekt dan met boze woorden.

En hij is nog jong, hij moet nog leren te gehoorzamen.”

Moeder loopt met Matthias mee naar het schuurtje achter het huis. Daar staat Poco geduldig te wachten. Hij slaapt nog half, zijn oortjes hangen slap langs zijn kop.

Matthias loopt nog vlug naar huis terug. Hij heeft zijn strohoed vergeten, en als het erg warm wordt, zoals moeder voorspelt, dan heeft hij graag iets op zijn hoofd.

Moeder maakt het ezeltje los en klopt het op zijn hals. Poco zet zich direct schrap en duwt zijn kop tegen moeders arm. Zijn oren staan nu rechtop.

„Braaf zijn vandaag,” zegt moeder zacht. „Flink doorlopen naar school en op de terugweg ook niet treuzelen. Braaf zijn.” En tegen Matthias: „Heb je nu alles? Je tas en je drinken? Dan maar gauw op pad.”

Matthias gaat met één voet op een steen staan en slingert zijn andere been over Poco's rug. Dan geeft hij met de vlakke hand een tik op zijn flank en heel gehoorzaam begint Poco meteen te lopen.

Moeder klopt hem opnieuw op zijn hals. „Je bent braaf,” zegt ze nog eens. Dat wil het diertje altijd eerst horen, 's morgens voordat hij de tocht door de heuvels begint.

„Zul je niet vergeten hem op de terugweg zijn muts op te zetten?” roept moeder hem na.

Matthias wijst op zijn tas, waarin hij Poco's muts gestopt heeft. Het is een oud versleten hoedje, dat van hemzelf is geweest. Moeder heeft er gaten in geknipt voor de oren en er bandjes aangenaaid om onder zijn kop vast te maken. Alle ezeltjes dragen mutsjes als het erg warm is.

Moeder steekt nog even een hand op en Matthias zwaait terug. Dan gaat zij naar de bron om water te putten voor de was.

Matthias rijdt op Poco de weg naar school. Hij doet er altijd een uur over, tenminste als het ezeltje gewillig is. Dat is lang niet altijd het geval. Soms blijft hij zo maar ergens stilstaan en krijgt Matthias hem niet van zijn plaats. Niet met klappen en ook niet met vriendelijke woorden.

Gelukkig loopt hij deze keer rustig door. Matthias zingt een vrolijk liedje. Dat doet hij altijd, als hij alleen rijdt. Het kort de tijd een beetje.

De school van Matthias is in een oud klooster. Het staat achter de heuvels tegen een berg aan. Het is een heel oud gebouw met een dikke muur rondom. Het ligt in een palmenbos. Dat is heerlijk koel, als de zon fel schijnt.

Van alle kanten komen de kinderen 's morgens naar school. De meeste jongens zijn op hun ezeltjes, anderen die van heel ver komen, zijn met de bus.

Matthias komt langs de bushalte en daar wacht hij op zijn vriendje Dani. Het laatste eind tot school zit Dani altijd achter op Poco's rug. Poco is sterk genoeg, hij kan best twee jongens dragen.

De bus is laat vandaag. Matthias maakt Poco vast aan een paaltje aan de kant van de weg, dicht bij een paar groene graspollen. Hij begint meteen te grazen.

Matthias zelf hurkt neer bij de andere mensen die op de bus wachten. Iedereen zit altijd gehurkt, dat is zo de gewoonte.

Er zijn een paar Arabieren, die naar de markt gaan. Hun koopwaar hebben ze in grote rieten korven, toegedekt met een bonte doek. Ze dragen helderwitte kefia's met zwarte koorden op hun hoofd. Dat is fijn tegen de zon, die fel in je nek kan branden. Matthias heeft wel eens voor de grap een kefia opgezet, maar het hoort niet. Joden dragen nooit kefia's.

„Zo Matthias,” zegt een oude man, die met de bus mee moet. „Ga je weer naar school? Geleerdheid ophalen? In een bedompt schoollokaal zitten in plaats van te genieten van de zon en de bomen en de vogels? Leren? Ba, waar is dat voor nodig? Wat heb je eraan?”

Matthias kent de oude man wel. Hij is altijd bij de bushalte en hij kan het nooit laten de jongens te plagen met hun school.

„Dat weet u best,” antwoordt Matthias. „Ik wil later gids worden, net als mijn vader.”

„Pff,” smaalt de oude man. „Moet je soms kunnen lezen en rekenen om aan de mensen te vertellen dat Jozef en Maria in Nazareth hebben gewoond? En dat Jozef een doodgewone timmer-

man was? Onzin! Nee, dan was het in mijn tijd anders. Toen werkten de jongens op het land of ze pasten op de schapen. En toen had je geen toeristen en vreemdelingen met hun lawaai en hun filmapparaten.”

„U hebt anders maar lekker geld verdiend toen ze u op de film zetten,” kan Matthias niet nalaten te zeggen.

De oude man lacht. „Jij hebt je woordje altijd klaar. Leer je dat ook op die school van jullie?”

„Precies,” zegt Matthias.

Dan komt de bus. De oude man en de Arabieren stappen in en Matthias' vriendje Dani stapt uit. Hij draagt net als de andere jongens zijn boekentas op de rug. Dat is gemakkelijk, je hebt dan beide handen vrij.

De meisjes die uit de bus stappen, leggen hun tassen op hun hoofd, zoals hun moeders kruiken water en manden fruit op hun hoofd dragen. Zo lopen ze naar school.

Als de jongens plaagbuien hebben, duwen ze de meisjes de tassen van het hoofd. Vaak dagen de meisjes hen uit. „Kom eens aan mijn tas als je durft!” En dan hollen ze elkaar na over de heuvels.

„Mijn vader komt vanmiddag weer thuis,” vertelt Matthias aan Dani. „Daarom breng ik je om tien uur niet naar de bus. Ik ga binnendoor, om wat vlugger thuis te zijn.”

Poco komt bij de andere ezeltjes in het landje achter de school te staan. Het is voorjaar en dan is er voor een ezeltje nog wel eens een mals hapje te vinden. En er is ruimte genoeg om te draven en te springen.

Matthias kan de hele morgen zijn gedachten niet goed bij de lessen houden. De onderwijzer moet hem een paar maal tot de orde roepen omdat hij het raam uitkijkt.

Hoog in de blauwe lucht ziet hij de straaljagers, die prachtige witte strepen trekken. Hij ziet de vogels, die met elkaar zitten te vechten in de top van een cipres. Hij ziet de palmen zacht heen en weer waaien . . .

„Ga jij eens verder, Matthias,” zegt mijnheer midden onder de leesles.

Matthias zoekt vlug met de vinger, waar ze gebleven zijn, maar hij kan het niet vinden omdat hij niet opgelet heeft.

„Als het weer gebeurt, moet je om tien uur maar eens blijven,” bromt de onderwijzer. Maar erg boos wordt hij niet op Matthias, daar is het al veel te warm voor.

Matthias past wel op dat het hem niet nog eens overkomt. Hij wil om tien uur zo vlug hij kan naar huis. Want vader komt thuis!

Hoofdstuk 4

In het restaurant van Schiphol heerst een gezellige drukte. Mark en zijn moeder zitten te wachten tot het tijd is om naar het platform te gaan. Mark lepelt zijn ijsje en moeder drinkt een kopje thee.

De hemel is schoongeveegd, de zon schijnt vrolijk over het vliegveld. De grote metalen lijnvliegtuigen blikkeren in het zonlicht.

„Vind je het fijn dat vader weerkomt, Mark?”

„Nou, ik wel. En jij?”

Moeder lacht. „Natuurlijk.”

„Als vader nu maar eens wat langer thuisbleef. Dan gingen we eens met zijn drieën uit. Heeft vader nu nooit vakantie? De jongens op school zeggen dat hij altijd vakantie heeft.”

„Wij weten wel beter. Vader moet hard werken, als hij op reis is.”

Heel precies weet Mark niet wat vader doet, maar het heeft te maken met de manier van leven van mensen over de hele wereld. Soms gaat hij naar Afrika, soms naar Zuid-Amerika. En dan ontdekt hij allerlei dingen die in de beide werelddelen gelijk zijn en die de mensen op dezelfde manier doen. En wat hij ontdekt, vertelt hij weer aan de studenten op de universiteiten. Het is erg interessant, zegt vader.

Mark vindt vaders verhalen altijd geweldig, hij zou ook best eens vreemde landen en volken willen zien.

Hij kijkt naar het vliegveld. Er komt juist een machtig grote Caravelle binnen van de Franse luchtvaartmaatschappij.

„Moet je kijken, mam,” wijst hij zijn moeder aan. „Dat vliegtuig heeft de straalmotoren achter aan de romp zitten. Één links en één rechts. En kijk eens naar die man met die gele pingpong-bats. Hij wijst de piloot hoever hij door moet taxiën.”

Er is ontzaglijk veel te zien en de tijd vliegt om.

Mark drinkt het laatste beetje gesmolten ijs uit zijn glas en dan gaan ze naar het platform. Het vliegtuig uit Amerika kan nu ieder moment landen.

„Zou dat het zijn?”

Boven hen cirkelt een enorme Constellation rond. Ja, kijk, daar zakt hij al op de landingsbaan.

Ze zien het vliegtuig rondrijden en dan plotseling staat het voor hun neus. Wat is het geweldig!

Een grote trap wordt naar het toestel gerold en dan gaat de deur open.

Mark ziet allereerst de stewardess. Ze gaat op het bovenste treetje van de trap staan en groet alle passagiers die uitstappen. Mark moet even lachen als hij denkt aan de juf uit de eerste klas vroeger. Die stond ook altijd bij de deur als de school uitging en dan gaf ze alle kinderen een hand.

„Ik zie nog niemand,” zegt hij. Hij houdt een hand boven de ogen en kijkt naar de mensen die de een na de ander de trap afdalen. „Zou vader er niet zijn?”

„Misschien zit hij wel helemaal achterin,” zegt moeder. „Maar even geduld.”

Meer en meer mensen komen naar buiten. Dames en heren met tassen, een jongen met een vliegtuigje in de hand. Het is ongehooflijk, zoveel mensen er in een vliegtuig gaan.

„Ja!!” roept Mark eensklaps. „Ja, daar is hij!”

Hij maakt van zijn handen een toeter en roept zo hard hij kan. De mensen op het platform lachen, maar daar geeft Mark niet om. „Váááder!”

En vader hoort hem. Hij doet zijn beide tassen in één hand en met zijn vrije hand zwaait hij naar Mark.

Moeder trekt haar sjaaltje onder de mantel vandaan en daarmee begint zij te zwaaien.

Hè, wat fijn dat vader er weer is. Het duurt moeder en Mark veel te lang voor hij bij hen is. Maar vader moet eerst door de douane. Zijn koffer moet gecontroleerd worden en hij moet zijn tassen openmaken.

Eindelijk . . . Mark houdt het bijna niet meer uit . . . maar eindelijk is vader er. Hij geeft moeder een zoen en Mark een knuist. Een paar minuten later zitten ze in de auto. Vader achter het stuur en moeder naast hem. Zo gaat het altijd als vader weer thuis is, dan rijdt hij zelf.

Mark zit achterin. Dan rijden ze snel naar huis.

„Blijf je nu eens fijn een hele poos thuis, vader?”

„We zullen zien,” zegt vader.

Hoofdstuk 5

Gelukkig heeft Matthias geen last met Poco, als hij om tien uur naar huis gaat. Zijn vriendje Dani loopt met de andere jongens mee naar de bushalte en Matthias gaat dwars door de heuvels naar Nazareth. Daar is wel geen weg en hij moet een paar maal om een cactusheg heenrijden, maar het gaat toch vlugger dan langs de grote weg. Het lijkt wel of Poco begrijpt dat hij deze keer geen grapjes moet uithalen, want hij loopt braaf door. Niet dat hij zich haast, dat doen ezeltjes nooit, maar hij blijft ook niet staan onderweg.

De zon staat al hoog aan de strakblauwe hemel. Matthias zet zijn hoed op en trekt Poco de muts over de oren. Zo ziet hij erg eigenwijs uit. Door de donkere rand om zijn ogen lijkt het of hij een zonnebril draagt. Net als de toeristen.

Als Matthias om de hoek van de straat komt, ziet hij het meteen: de auto staat al voor het huis. Vader is thuis!

„Vooruit Poco! Rennen!” roept hij, en met zijn vlakke hand geeft hij het ezeltje een tik op zijn flank. Maar Poco heeft geen zin om te draven, hij ziet juist een fris groen grassprietje en vindt dat hij dat eerst op moet snoepen.

„Kom jô, schiet op,” probeert Matthias nog, maar Poco verzet geen voetje meer. Dan springt Matthias van zijn rug op de grond en holt naar huis, zo hard hij kan. Achterom, door het schuurtje naar binnen.

„Dag abba!¹ Machtig dat u er weer bent!” Hij slaat zijn beide armen om vaders hals en zoent hem op elke wang.

„Blijft u nu eens een lange poos thuis?”

„Tot na de sabbat,” belooft zijn vader. „Maar dan komt er een groep toeristen uit Amerika en hun moet ik dan weer het hele land laten zien. Ja, dat is nu eenmaal mijn werk. Maar het is nog lang niet zondag,” voegt hij er vlug aan toe, als hij het teleurgestelde gezicht van zijn zoon ziet. „We gaan nog eerst van alles samen doen.”

„Helpt u me een vlieger te maken?”

„Vast.”

„En gaan we verder met de modelspoorweg?”

„Ook dat.”

„En wilt u mij helpen met mijn . . .”

„Laat vader nu eens even met rust,” zegt moeder. „Hij is pas thuis na een drukke tocht.”

„Iaa . . . iaa . . .”

Van buiten klinkt het klaaglijk balken van Poco. Hij krabt met zijn hoefjes tegen de deur.

„Ach,” broemt moeder. „Daar staat dat arme dier weer buiten. Schaam jij je niet, Matthias? Je hebt hem zeker weer niet verzorgd?”

„Hij liep ook zo verschrikkelijk langzaam naar huis. Net of hij mij wilde plagen. En toen ik zag dat vader er al was, heb ik het laatste eindje gelopen. Anders was ik er nu nog niet geweest. Poco loopt niet vlugger dan een oude slak.”

Hij kijkt naar vader. „Zeg abba, helpt u mij dan ook om . . .”

„Matthias!”

Matthias zucht. „Ja, ik ga al.”

¹ Abba = vader.

Poco moet altijd allereerst, als ze van school thuis zijn een emmertje water hebben. Matthias loopt naar de bron om het emmertje te vullen. Als hij terugkomt, zet Poco zijn oren recht op en komt hem tegemoet. Dan slobbert hij in één keer al het water op.

„Ja, ik vind je wel braaf. Als je maar niet altijd zo vreselijk traag was. Ik houd van alles wat vlug kan. Als ik groot ben, neem ik een auto. Of misschien eerst wel een scooter. En dan mag jij altijd in de wei staan, krijg je een heerlijk, lui leventje. En ik ga fijn hard rijden.”

Omdat de zon al ongenadig fel steekt, brengt Matthias Poco naar binnen. Hij doet zijn muts af en geeft hem een schep haver. Dat is een lekkernij die hij niet elke dag krijgt. Maar omdat vader nu thuis is, wordt hij getrakteerd.

„Ziezo, nu kun jij er weer eventjes tegen. En ik ga vlug naar vader.”

Hoofdstuk 6

De zomer gaat voorbij. Deze keer blijft Marks vader langer thuis dan anders. Hij gaat wel dikwijls naar Amsterdam, maar 's avonds komt hij altijd terug.

Mark is overgegaan naar de zevende klas. Hij moet nu hard werken voor het toelatingsexamen voor de H.B.S.

Moeder loopt vaak te zingen in huis. Soms blijft ze plotseling stilstaan met een theedoek in de hand, of als ze de planten water geeft. Dan kijkt ze naar buiten en naar de lucht en dan glimlacht ze. Maar als Mark dan vraagt waarom ze lacht, zegt ze dat ze dat werkelijk niet weet. Zo maar.

Mark vindt toch dat vader en moeder verschrikkelijk geheimzinnig doen de laatste tijd. Het gebeurt meer dan eens dat ze eensklaps zwijgen, als hij de kamer binnenkomt.

„Is er iets?” vraagt hij op een middag, als vader en moeder aan de tafel zitten. „Jullie doen net zo mal de laatste dagen. Als ik in de gang ben, hoor ik jullie nog vrolijk praten, elke keer weer, en als ik dan binnenkom, zijn jullie muisstil. Wat is er?”

„Niets wat jij niet zou mogen weten,” zegt moeder. „Je verbeeldt het je maar.”

„Nee, ik verbeeld het me niet,” zegt Mark stug. „Maar als jullie het niet willen vertellen, dan maar niet.” Hij gaat voor het raam staan en kijkt naar de tuin. „Als het een geheim is, hoef ik het

heus niet te weten, maar als het is omdat vader weer weg moet voor een hele poos, zeg het me dan liever."

Hij denkt dat het dat wel zal zijn. Het is nu al bijna een halfjaar geleden dat vader uit Amerika terug is. Zo lang is hij anders nooit thuis. En nu gaat hij natuurlijk weer gauw op reis en dat willen ze hem niet vertellen. Omdat het betekent dat vader met Kerstmis, het fijnste feest van het jaar, niet thuis zal zijn.

„Zeg het maar," dringt hij aan, als vader en moeder niets zeggen. Vader en moeder kijken elkaar veelbetekenend aan.

„Zie je wel," zegt Mark, „dat ik het goed geraden heb? Wanneer moet je weer weg, vader?"

„Het hoge woord zal eruit moeten, mam," zegt vader. „We kunnen het nu niet langer stilhouden, want er is nog veel te regelen voor het zover is."

Nu wordt Mark helemáál ongeduldig. „Wat is er te regelen? Je gaat toch zo vaak weg? Mam en ik redden ons heus wel, hoor." „Ja," zegt vader bedachtzaam, „dat weet ik, jullie redden je wel als ik er niet ben. Maar . . ." Hij wacht even en kijkt van Mark naar moeder, die hem toeknikt. „Maar . . . deze keer is de zaak niet zo eenvoudig. Je moet weten dat ik . . . dat mam . . . nee, zeg jij het maar."

„Je moet weten, Mark," vervolgt moeder, „dat vader deze keer niet alleen gaat."

Mark schrikt. Daar heb je het nu al, waar hij dikwijls bang voor is geweest. Vader moet op reis, misschien wel een paar maanden, en moeder gaat mee. En dan moet hij weer naar tante Klazien. Vader is eens met moeder naar Lapland geweest, en toen moest hij al die tijd in huis bij tante Klazien, vaders zuster.

Tante Klazien, die altijd ergens bang voor was. Dat hij natte voeten zou krijgen, dat hij uit zijn bed zou rollen, dat hij zich

in pinda's zou verslikken of onder een auto zou komen. En tante Klazien gaf altijd warme melk met vellen.

„Niet alleen?” vraagt hij, en hij doet zijn best om niet al te verschrikt te lijken. „Ga jij soms weer mee, mam?”

Moeder knikt. „Ja Mark, ik ga met vader mee.”

Vader ziet Marks ontstelde gezicht en lacht. „Ben je niet blij dat moeder mee kan?”

Natuurlijk is Mark wel blij voor moeder. Als hij maar niet naar tante Klazien hoeft. Waar hij om acht uur in bed moet liggen en die een natte zoen geeft als zij hem onderstopt.

Vader raadt zijn gedachten. „Nu, mijn jongen, wees maar gerust. Je hoeft niet naar tante Klazien. Al vind ik dat je het reuze goed bij haar hebt gehad de vorige keer. Ze was toch altijd erg zorgzaam?”

„Al te zorgzaam,” zucht Mark. Nu hij weet dat hij niet naar tante Klazien hoeft, is hij ook veel blijer voor moeder.

„Vertel maar gauw waar jullie samen naar toe gaan en wanneer.”

Vader vertelt dat deze keer Israël het reisdoel is.

„Israël? O mam, wat tref je dat! Je hebt al zo dikwijls gezegd, dat je daar zo graag eens naar toe wilde.”

Vader begint te lachen. „Ik hoor het haar zeggen: „Wat zou ik graag eens naar het Heilige Land willen.” Was het zo niet?”

„Precies zo zei mam het toen er laatst een film over Israël voor de televisie was,” zegt Mark.

Moeder knikt. „Ja, het is de vervulling van een lang gekoesterde wens. We willen in februari gaan, Mark, dan is het hier nog winter, en in Israël al voorjaar. We willen er zes weken blijven. Zes weken in het land van de Here Jezus, ik kan het me gewoon nog niet indenken.”

„Blijf ik soms alleen thuis met Dientje?” wil Mark dan weten.

„Dat kan best, hoor. Ik ben al elf, dus . . . En ik mag ook vast wel zo lang bij Freddie komen. Zal ik het aan zijn moeder vragen? Ik kan wel meteen opbellen.”

„Dat zou ik maar niet doen,” zegt vader.

En moeder valt hem bij: „Nee, dat is niet nodig.”

Niet naar tante Klazien, niet naar Freddie en ook niet bij Dientje thuis? Wat moet hij dan al die tijd?

„Het valt niet mee voor vreemde mensen om zes weken een grote jongen in huis te nemen,” denkt vader hardop. „Eentje, die nogal veel eet, dikwijls de radio keihard aan heeft en met alle mogelijke beesten thuiskomt, zoals egels en uilen, schildpadden en konijnen. Die een goudvis heeft en die . . .”

„Vader, plaag die jongen niet langer,” zegt moeder. Ze kijkt vader bestraffend aan en maakt een rimpel in haar voorhoofd.

Maar Mark ziet niet alleen die rimpel, hij ziet ook dat moeder vader een knipoogje geeft.

„Houd nu maar op!” barst hij boos uit. „Er is iets, ik voel het. En als jullie mij niet gauw vertellen, waar ik moet blijven, als jullie op reis zijn, dan . . . dan . . .” Hij bedenkt het ergste wat er is . . . „dan loop ik van huis weg.”

„En wie moet er dan op Sproet passen? En op Isidoor en Nicolaas? Wie moet alle dieren te eten geven?”

Dat is nu het enige waar vader en moeder aan denken, als ik weg wil lopen, denkt Mark wrevelig. Aan de dieren.

„O, maak je daar maar geen zorgen over. Freddie is mijn beste vriend en hij houdt ook van dieren, al zou ik een jaar wegblijven, dan nog . . .”

„Dat is nu net wat wij weten wilden,” zegt moeder. „We hadden namelijk gedacht . . . dat jij . . . dat wij . . . nee, zeg jij het maar, vader.”

„Ja,” zegt vader, „en nu alle gekheid op een stokje. Wanneer is je toelatingsexamen? Volgend jaar? En sta je er goed voor?”

„Jawel,” knikt Mark.

„Je zou dus desnoods wel een week of zes kunnen verzuimen?”

„Als jullie weg zijn?”

„Ja, als wij, wij weg zijn.” Moeder legt de nadruk op wij en wijst met de vinger naar vader, zichzelf en naar Mark.

Dan, ineens, weet Mark wat vader en moeder bedoelen. Hij voelt wat er zal gebeuren. Het is zo iets geweldigs, dat hij het niet durft uit te spreken.

„Ga ik . . . ga ik ook . . .,” stottert hij, en hij wordt vuurrood. Hij gaat tussen vader en moeder in op de tafel zitten, met zijn ene hand schudt hij vaders arm, met zijn andere die van moeder. Vader en moeder zeggen de eerste ogenblikken niets, ze lachen hem alleen maar toe en knikken. Dan laat Mark zich door vader op zijn schouder kloppen en door moeder zoenen. Hij springt van de tafel en omknelt moeder tot zij naar adem snakt.

„Zeg het nu nog eens duidelijk.”

Nu wil hij ook alles weten. Hij vraagt maar en vraagt maar en vader en moeder vertellen alles van de plannen die gemaakt zijn. Dat ze met een straalvliegtuig zullen gaan van Schiphol naar Lod Airport, het grote vliegveld van Israël. Dat het vliegtuig er zes uur over doet en dat ze onderweg zullen eten. Stel je voor, op een hoogte van een paar duizend meter een broodje eten.

Ze raken de eerste dagen niet over de reis uitgepraat.

De volgende dag vertelt hij het meteen op school. Eerst geloven de jongens het niet, maar als Mark het dan ook aan mijnheer vertelt, moeten ze het wel aannemen. Mijnheer zegt eerlijk dat hij jaloers is op Mark. Hij zou best willen ruilen, Mark zes weken voor de klas en hij mee naar Israël.

Freddie biedt dadelijk aan op de dieren te passen. Hij zal in de berm gras plukken voor Isidoor, het konijn, en Nicolaas mag in hun tuin zoveel viooltjes eten als hij maar lust.

En zo brengt Mark de dag voor hun vertrek zijn levende have naar Freddie's huis. Isidoor zet hij in moeders boodschappentas boven op Nicolaas. De schildpad heeft zijn kop en zijn poten ingetrokken. Nu is hij alleen nog maar een hard schild en Mark kan rustig het konijn boven op hem zetten. Die twee kennen elkaar overigens ook wel. Sproet, de goudvis, blijft lustig in zijn kom rondzwemmen als Mark hem wegbrengt.

„Ha, onze logés,” zegt Freddie's moeder. Ze heeft al een hoekje op de piano vrij gemaakt voor de viskom. En Freddie heeft een

opstaande plank gezet voor het tuinhekje achter huis, zodat Nicolaas niet weg kan lopen. Nicolaas is een dom dier, maar toch weet hij altijd een gaatje te vinden, waardoor hij ontsnappen kan.

„Breng je een kameeltje voor me mee?” grapt Freddie. Ze hebben in een folder van Israël gezien dat daar de woestijnbewoners nog net als vroeger op kamelen rijden.

Dat zou een mooie opschudding geven op school, als Mark in plaats van op de fiets per kameel naar school zou komen. De jongens grinniken om het idee.

Mark mag de laatste dag niet vrij van school. Gelukkig geeft de meester hem geen enkele beurt. Er zou ook niet veel van sommen en jaartallen terecht zijn gekomen, want Mark vliegt in gedachten al in een straalvliegtuig hoog boven de wolken over Rome en Athene naar Tel Aviv, de grootste stad van Israël. Dat is die laatste dag zijn aardrijkskundeles.

De laatste nacht kan hij niet slapen. Hij wil ook niet slapen, maar fijn wakker blijven en aan de reis denken. Elk ogenblik kijkt hij op zijn horloge uit angst dat vaders wekker niet zal aflopen. Stel je voor dat ze te laat op Schiphol kwamen!

Het lijkt wel of het nooit zes uur wordt. Mark draait zich om en om. Nog vijf uur . . . nog vier uur . . . nog drie. Als de klok weer op drie uur staat, is hij misschien al in Israël . . .

Zo soest hij een beetje door. Een tortelduif in de verte verbeeldt zich dat het al dag wordt. Hij koert aanhoudend. Goeroe-goeroe —. Moeder verstaat zijn roep. Hij zegt: Ik groet u, zoetlief — ik groet u, zoetlief.

Hij herhaalt de roep enkele malen en dan valt hij toch nog in slaap. Hij droomt niet, maar het is plotseling zes uur. Moeder steekt haar hoofd om de hoek van de deur. Mark kan zijn ogen

bijna niet open krijgen, zo'n slaap heeft hij nog. Totdat moeder zegt dat hij zich gerust weer om mag draaien, maar dat het vliegtuig niet wacht.

In een wip zit Mark rechtop. Nu is het zover, nu gaat de grote reis naar Israël beginnen. De reis naar het land waar de Here Jezus gewoond heeft.

Als Mark nog in het schuurtje komt, ziet hij zijn fiets staan.

„Ja, ouwe jongen, jij krijgt ook vakantie. Net als je baas. Maar je zult niet zoveel beleven als ik.”

Een vriend van vader brengt hen in zijn auto naar Schiphol. Hun eigen auto blijft in de garage staan, anders zou vader hem zes weken lang bij het vliegveld moeten parkeren.

Hij moet zijn eigen koffer door de douane dragen en hij moet zijn eigen paspoort laten zien. Vader geeft hem zelfs zijn eigen vliegbiljet.

Zijn koffer geeft hij, net als vader en moeder, af nadat de douane-beambte er een kruis op heeft gezet. Dat is het teken dat de koffer goedgekeurd is. Hij zal hem pas terugkrijgen, als ze op de plaats van bestemming zijn.

Alles is even geweldig en Mark kijkt zijn ogen uit, als hij vóór vader en moeder de trap naar het vliegtuig opklimt. Dat is nog eens iets anders dan vader wegbrengen. Dan stond hij met moeder op het platform te zwaaien, als vader instapte. Nu gaat hijzelf vliegen, het is ongelooflijk!

Eigenlijk jammer dat er nu niemand naar hem zwaait, dat niemand hem ziet vertrekken. Het zou geweldig zijn geweest, als bijvoorbeeld Freddie mee had kunnen gaan. Of de andere jongens uit de klas. Voordat hij boven aan de trap naar binnen gaat, kijkt hij nog even om naar het vliegveld.

„Toe maar,” zegt moeder, die achter hem loopt. „Kijk maar op

je kaartje waar je moet zitten. De plaatsen hebben nummers." Mark loopt langs de stewardess, die „sjalom" tegen hem zegt. „Sjalom."

Dat is grappig. Hij weet al van vader dat „sjalom" de groet is van de joden. In de bijbel komt dat woord ook al voor. „Sjalom," zei Jezus, toen Hij na de opstanding uit de doden op Pasen zich voor het eerst aan de discipelen vertoonde. „Sjalom! Vrede zij ulieden!"

Mark heeft het verhaal dikwijls gehoord, maar hij heeft nooit kunnen denken dat er nog eens iemand „sjalom" tegen hem zou zeggen.

„Dag juffrouw," zegt hij zacht.

„Mag ik uw kaartje even zien, dan wijs ik u de weg," zegt de stewardess vriendelijk.

„Uw" kaartje. Van zijn leven is Mark nog nooit met u aangesproken.

„Nummer zesendertig."

De juffrouw loopt voor hem uit en wijst hem zijn plaats, in het midden van het vliegtuig. Het is niet bij een raampje, maar naast het pad. Vader en moeder hebben de beide plaatsen voor hem. Het stoeltje bij het raampje blijft nog leeg.

„Ziezo," zegt vader, terwijl hij zich naar Mark omdraait. „Nu gaat het beginnen, jongen."

„Trek je jas maar uit," zegt moeder.

Mark geeft zijn jas aan de stewardess, die hem in het bagagenet legt. Zo zit het prettiger. Hij keekt verbaasd om zich heen. Wat is zo'n vliegtuig van binnen groot. Veel en veel langer dan een treinwagon. Er komen nog steeds reizigers binnen. Ze zoeken allemaal hun plaatsen en maken het zich zo gemakkelijk mogelijk.

Vlak voordat er een stem uit de luidspreker zegt dat het vliegtuig over enkele ogenblikken zal vertrekken, komt er nog haastig een oude heer binnen.

„Net op tijd,” zucht hij. Hij heeft de plaats naast Mark.

Mark trekt zijn knieën in om hem te laten passeren en intussen kijkt hij hem van terzijde aan.

Hij draagt een lange zwarte jas en een ronde zwarte hoed met een brede rand. Hij heeft een lange zwart-grijze baard en een snor, waartussen een paar helderrode lippen doorschijnen. Een paar gitzwarte ogen kijken Mark aan.

„Goedemorgen jongeman.”

„Dag mijnheer,” zegt Mark. En hij denkt: Ik vind dat hij op een profeet lijkt uit de bijbel.

Maar veel tijd om erover te denken heeft hij niet, want op dat ogenblik beginnen de motoren van het vliegtuig harder te draaien, het is een oorverdovend lawaai. Alle passagiers moeten hun veiligheidsgordels vastmaken.

„Wil jij soms bij het raampje zitten, jongeman?”

„Graag mijnheer.”

Ze kunnen nog juist van plaats wisselen, voordat het vliegtuig zich langzaam in beweging zet. Mark kijkt nu net langs de vleugels, hij ziet de startbaan onder de wielen wegglijden.

Zijn hart begint in zijn borst te bonzen, hij klemt zijn handen om de leuning van zijn stoel. Hij staart naar de grijze vliegtuigvleugel en naar de startbaan. Ver weg op het stationsgebouw staan kleine mensjes te wuiven. Het geluid van de motoren wordt sterker en sterker . . .

„Let op Mark,” zegt vader, „nog even en we zijn los.”

„Zit je goed?” vraagt moeder.

Mark kan geen antwoord geven. Wat hij ziet is zo fantastisch,

dat hij bijna vergeet adem te halen. Want plotseling is er helemaal geen startbaan meer, maar een groen stuk weiland, glazen groentekassen, een molen in de diepte. Het vliegtuig is los! Los van de aarde! Het geeft Mark een vreemd gevoel in zijn maagstreek en zijn oren beginnen te suizen. Hij moet een paar keer slikken om weer gewoon geluid te horen.

Dan buigt hij zich met zijn neus tegen het raampje. Wat een machtig uitzicht heb je van bovenaf op de wereld. Daar beneden ziet het er uit als een keurig verzorgde etalage met modelbouw wegen en Dinky toys. Treintjes, kanaaltjes en dorpjes, netjes opgeruimd. Hij ziet het strand, de zee, bootjes als witte streepjes in het blauw. De zon op de golfjes.

„Is het je eerste vliegreis?” vraagt de mijnheer naast hem.

Mark knikt.

„Dan maar goed opletten. Ik maak de reis nu voor de zevende keer. Als je iets wilt weten, vraag je het maar.”

Zeven keer, rekent Mark uit. Dan woont hij toch in Nederland. Het wordt een ontzaglijk fijne reis, Mark komt ogen tekort. Ze vliegen op een hoogte van wel zesduizend meter. Soms zijn er geen wolken en ziet hij de bergen liggen. Ook de zeeën, alles scherp afgetekend, als een enorme landkaart. Even later zijn er niets dan wolken, grote plokken witte watten. En altijd schijnt de zon fel uit de blauwe hemel.

Iedereen wijst hem alles wat er te zien is. Hij is de enige jongen aan boord.

„Dat zijn de Alpen, Mark.”

„Kijk Mark, een gletsjer.”

„Let op, jongeman, daar ligt het eiland Rhodos.”

De Alpen, waar hij eens met vader en moeder met vakantie is geweest, de geweldige bergen, lijken nu duintjes van zwart grind.

De gletsjer, die hij zich heeft voorgesteld als een soort waterval van ijsblokken, blijkt een ijsplateau boven op een berg te zijn, een onbeweeglijke, witblauwe ijsvlakte.

Niet alleen buiten is veel te zien, binnen is ook van alles te beleven. Uit de rugleuning van het stoeltje voor hem kan hij een tafeltje neerklappen en de stewardess stalt de heerlijkste dingen voor hem uit. Slaatjes en cake, belegde broodjes en dikke sinaasappelen. Hij krijgt snoepjes en kauwgom.

En dan is er iets heel erg vreemds. Elke keer als de passagiers iets te eten krijgen, zet de mijnheer met de lange baard een klein mutsje op zijn hoofd. Mark zou graag willen vragen waarom hij dat doet, maar hij durft niet. Vanavond zal hij het vader vragen, die weet het vast wel.

Hij krijgt ook een map met allerlei papieren, die hij meteen gaat bekijken. Een prentbriefkaart van het vliegtuig, een kaart met de reisroute, dwars door Europa naar Azië, luchtpostpapier met het embleem van de El Al¹ erop en een speldje, dat hij meteen op zijn blouse prikt.

„Heb jij ook zo'n speldje?” vraagt hij aan moeder. „Mag ik dat dan voor Freddie?”

Even moet hij aan zijn vriendje denken en aan zijn dieren. Isidor zal vreemd opkijken als zijn eigen baas er niet is om hem gras te brengen. Nicolaas niet. Die is te dom om het verschil tussen mensen te zien. Als die maar zachte bloemblaadjes en zo nu en dan een schijfje tomaat krijgt, is hij al lang tevreden.

Wat voor dieren zouden er in Israël leven? Misschien wel leeuwen en beren. Want Simson vocht met een leeuw en toen kwajongens de profeet Elisa uitjouwden en hem narieten: „Kaal-kop, ga op”, toen kwamen er twee beren uit het bos en die ver-

¹ El Al = Israëlische Luchtvaart Maatschappij.

scheurden tweeënveertig kinderen. En dat was in hetzelfde land waar hij, Mark, nu naar toe gaat. Het kan dus best zijn dat er nog leeuwen en beren leven. Wat zou het enorm zijn als hij eens een beer in het wild zag. De jongens op school zouden het niet geloven, als hij het vertelde. Hij zou vader moeten vragen er vlug een foto van te maken. Van een beer of een leeuw, of een arend.

Mark beleeft de hele reis als zag hij een film. Dit is nog eens een fijne aardrijkskundeles.

„Dames en heren, wilt u de veiligheidsgordels vastmaken? Binnen enkele minuten landen wij op het vliegveld Lod, het grootste vliegveld van Israël. De temperatuur beneden is . . .”

Mark schrikt op uit zijn gepeins. Bij alles wat er vandaag gebeurt is, heeft hij gedacht dat „het grote” nu ging beginnen. Eerst toen hij wakker werd, toen op Schiphol en toen het loskomen van het vliegtuig.

Maar nu, met de grond van Israël onder de wielen van het vliegtuig, nu voelt hij dat het pas helemaal waar is. Nu gaat het werkelijk beginnen!

Hoofdstuk 7

„Dag jongen. Goed op imma¹ passen,” zegt de vader van Matthias, als hij die morgen in zijn auto stapt om naar het vliegveld Lod te rijden. Hij moet een groep Nederlanders afhalen en twee weken met hen door het land rijden. Dat vindt hij prachtig, want hij is zelf ook in Nederland geboren. Hij kent de taal nog en ook nog heel veel mensen in het land.

„Dag abba,” zegt Matthias. „Probeert u wat buitenlandse munten voor me te krijgen?”

Matthias maakt Poco los; het is tijd om naar school te gaan.

Ze rijden tegelijk weg, vader en Matthias. Maar vader is met de auto al om de hoek van de straat verdwenen, als Poco nog maar juist zijn eerste stappen heeft gezet. Het gaat weer ijsig langzaam.

„Waarom draaf je nu nooit eens?” moppert Matthias. „Vandaag loop je als een slak die vakantie heeft. Nee, dan een auto als vader heeft. Of een scooter. Als ik groot ben en geld verdien, ga ik nooit meer op een ezel zitten.”

Poco doet het op zijn gemak. Hard lopen? Galopperen? Hij denkt er gewoon niet aan met een baas die altijd op hem moppert.

Een eindje gaat het goed. Wel langzaam, maar Poco loopt toch. Tot ze bij de cactusheg komen. Dan heeft Poco er plotseling genoeg van. Met het glooiende heuvelland voor zich, blijft hij eensklaps staan. Hij zet zijn vier kleine hoefjes stevig neer en laat zijn lange zachte oren slap neerhangen.

¹ Imma = moeder.

„Toe jô, schiet op,' zegt Matthias. „Straks komen we te laat. Kan ik weer strafwerk maken en daar heb ik nu net helemaal geen zin in.”

Hij geeft Poco een tik tegen de flank, maar het ezeltje doet of hij niet begrijpt wat er van hem verlangd wordt. Hij vindt dat hij daar heel goed staat, er is zelfs een polletje mals gras, waar hij lekker aan sabbelen kan. Hij beweegt verder geen ooglid, maar staat stokstijf.

Matthias springt op de grond en begint met een boos gezicht aan het halster te trekken. Hij weet best dat hij dat even goed kan nalaten, want als Poco zich eenmaal in zijn kop heeft gezet dat hij niet verder wil, dan gaat hij niet verder. Al zou je met tien man aan hem trekken. Dan zet hij zijn pootjes schrap en doet zijn ogen dicht.

Het duurt zeker wel tien minuten. Matthias gaat in het gras zitten. Wel, als zijn ezel niet wil lopen, heeft hij een vrije dag. Het zal hem een zorg zijn.

„Kom jô,” zegt hij, als het zitten in het gras hem gaat vervelen. „Nu heb je lang genoeg gerust.” Hij klopt hem eens op de hals. Poco doet wel zijn ogen open, maar zijn oren blijven nog plat liggen. En hij verzet nog geen poot. Het is net of hij vindt dat Matthias het eerst maar eens wat vriendelijker moet vragen.

„Je bent braaf. Ja heus, ik vind je wel braaf. Een heel braaf ezeltje. Braaf. Braaf.”

Nu zal hij het toch vaak genoeg gezegd hebben.

En warempel, het helpt. Poco krabt even met zijn rechterschoefje tegen de stenen en dan vervolgt hij in een sukkelgangetje zijn weg.

Matthias springt snel op zijn rug. Ziezo, denkt hij, we gaan weer. Al heeft Poco ook alleen maar een eerste versnelling.

Een paar weken gaat het leven in Nazareth zijn gewone gang. Elke morgen met zonsopgang rijdt Matthias naar de school in het oude klooster. Hij haalt zijn vriendje Dani van de bus, hij praat wat met de oude jood die hem altijd plaagt, en op school leert hij zijn lessen. 's Middags thuis, als hij eerst gedurende de grootste hitte geslapen heeft, helpt hij zijn moeder in de groentetuin. 's Avonds leest hij een boek, of werkt hij aan de modelspoorweg die vader en hij samen bouwen.

Twee weken gaan voorbij. De tomaten zijn rijp, ze hangen als glanzende ballen aan de opgebonden planten, waarvan de bladeren al verdorren. De bougainville tegen het huis bloeit tot in de dakgoot met zijn prachtige paarse bloemen.

Moeder en Matthias kijken alweer uit naar de dag dat vader zal komen. Dan blijft hij vier weken thuis met vakantie. Dan is het feest in huis.

Hoofdstuk 8

Mark is met zijn vader en moeder uit het vliegtuig gestapt op het vliegveld van Lod. Lod Airport. Hij heeft de oude heer met de baard keurig gegroet en de stewardess een hand gegeven. Toen is hij tussen vader en moeder in naar de douane gelopen. Buiten het vliegveld stond een autobus te wachten, die hen meteen naar het hotel heeft gebracht.

In de autobus heeft Mark ook kennis gemaakt met de gids, die het hele gezelschap twee weken lang door Israël zou voeren. Het was een vriendelijke man, die gelukkig Nederlands sprak. Hij vertelde dat hij in Nederland geboren was en er tot vlak voor de oorlog gewoond had. Maar gelukkig, hij was nog op tijd naar Israël gegaan en zo was hij aan de verschrikkingen van de Duitse tijd ontkomen. Hij woonde nu met zijn vrouw en zoon in Nazareth. Natuurlijk dacht hij nog dikwijls aan zijn jeugd in Amsterdam, maar hij zou toch niet meer terug willen. Hij voelde zich volkomen thuis in Israël.

Toen hij Mark zag, vroeg hij: „Hoe oud ben jij?”

„Elf, mijnheer,” zei Mark.

„Maar dat is grappig,” zei de gids toen. „Even oud als mijn Matthias.”

Twee weken lang is de gids, de vader van Matthias dus, met Nederlanders door het land Israël gereden. Hij heeft hun alles van het land verteld en hun alle plaatsen die in de bijbel voorkomen gewezen.

Mark heeft gezien, waar Abraham zijn kudde heeft geweid en hij zag de grote bruine bedoeïenententen, waar nu nog de woestijnbewoners wonen, zoals Abraham vroeger. En hij zag ze op hun kamelen rijden, hun wijde mantels wapperend in de wind als ze galoppeerden.

Hij heeft de plaats gezien, waar de vrouw van Lot in een zoutpilaar veranderd werd. Het dal, waar David de grote Goliath versloeg.

De meeste plaatsen die de gids wijst, zijn plaatsen uit het Oude Testament. Daar weet hijzelf het meeste van, hij noemt dat zijn „vaderlandse geschiedenis”.

Op de laatste dagen van de reis hebben ze de streek gezien, waar Jezus gewoond en gepreekt heeft. Mark heeft gedwaald door de opgegraven synagoge van Kapernaüm en hij is op de berg van de zaligsprekingen geweest. En op de berg, waar Jezus een grote menigte te eten gaf, door een paar broden en een paar vissen te vermenigvuldigen. En toen de mensen genoeg hadden, bleven er nog korven en korven vol over. Het was wonderlijk te bedenken dat Mark op precies dezelfde berg stond, waar dat gebeurde.

Het waren allemaal bekende verhalen. Mark heeft ze thuis en op school vaak gehoord, maar nu hijzelf al die plaatsen gezien heeft en namen als Nazareth, de berg Thabor en Tiberias op de wegwijzers heeft zien staan en ze bezocht heeft, nu gaat de bijbelse geschiedenis van school helemaal voor hem leven. Als hij 's avonds in bed ligt en nog eens over alles nadenkt wat hij gezien heeft, dan is het net of hijzelf eeuwen geleden leeft. Dan droomt hij dat hij de eenvoudige herdersjongen David is, die met een glad steentje, dat hij uit een beek heeft opgeraapt, de machtige reus Goliath verslaat.

In Tiberias, aan het meer van Galilea, staat een groot ommuurd gebouw. Het heet Schots Centrum. Daar zal het gezelschap een paar dagen logeren. Schots? Mark denkt dat hij dan Engels zal moeten spreken om zich verstaanbaar te maken, en dat kan hij helemaal niet. Hij zal vader dan maar steeds vragen wat er gezegd wordt.

Maar tot zijn grote verbazing zijn er allemaal mensen die gewoon Nederlands spreken.

„Welkom in Tiberias,” hoort hij zeggen.

Hij draait zich om en kijkt recht in het lachende gezicht van een juffrouw in verpleegstersuniform.

Helemaal beduusd zegt hij: „Sjalom, juffrouw.”

De zuster lacht hardop en vrolijk.

„Dat klinkt niet slecht, zeg. Heb jij al zoveel Hebreeuws geleerd, dat je het Nederlands niet meer kent? En ik had me er juist zo op verheugd weer eens onze moedertaal te spreken. Ben jij soms de jongste van het gezelschap?”

Mark knikt. „Ja, en als de anderen alweer naar Nederland zijn, blijf ik een maand hier wonen met mijn moeder.”

„Maar dan ben jij Mark de Korte,” weet de zuster dadelijk, en ze steekt hem een hand toe. „We hadden al gehoord dat er een jongen mee zou komen, moet je weten, en dat gebeurt hier niet zo vaak. Ik ben zuster Tineke. Als je het prettig vindt, zal ik je hier de omgeving laten zien, tenminste als ik vrij ben.”

Mark vindt het erg plezierig dat hij nu iemand heeft die hem de weg kan wijzen door de grote tuinen die bij het gebouw horen.

„Kom mee,” zegt zuster Tineke, „dan zal ik je mijn kamer laten zien en dan trakteer ik je op een lekker glas mits.”

Nu, dat lijkt Mark wel. Dorst heb je altijd in dit land en mits is het heerlijkste vruchtensap dat je maar kunt bedenken.

„Daar lust ik emmers vol van,” zegt hij.

Met zuster Tineke bekijkt hij het hele gebouw. Er is een polikliniek, waar een vrouwelijke dokter, ook al een Nederlandse, spreekuur houdt. Op het spreekuur komen de Arabische vrouwen uit de omgeving met hun kinderen om zich te laten helpen. Dan moet zuster Tineke altijd assisteren en 's middags gaat ze met de dokter in een „Eendje” de berg op, waar een hospitaaltje is voor kinderen.

Als ze geen dienst heeft, dwaalt zij met Mark door het stadje en door de tuinen met zijn eeuwenoude olijfbomen. Zij wijst hem de hysopplant, een stokoude Johannesbroodboom en de amandelboompjes, met hun tere roze bloempjes.

„De amandelboom bloeit het allereerst in het voorjaar,” vertelt zuster Tineke. „Er komen al bloempjes aan de takken, voordat zij bladeren krijgen. Als de amandelboom bloeit, weten wij dat het zomer wordt.”

Samen klauteren ze op de brokkelige muren van het Schotse Centrum. In de verte, achter het meer, verheft zich de berg Hermon, zijn top is helder wit. Eeuwige sneeuw. Zelfs in de heetste zomer smelt die sneeuw niet weg.

Het is heerlijk weer. Mark kan elke dag in zijn blouse naar buiten. Hij kan zich niet voorstellen dat nu misschien in Nederland de jongens aan het sneeuwballen gooien zijn.

Toch is het nog pas lente. 's Zomers is het veel heter in het land. Dan branden de stenen onder je voeten, zegt zuster Tineke, dan verschroeit het zand de zolen van de schoenen.

„Heb je die grote propellers gezien in je slaapkamer?”

Ja, Mark heeft ze gezien toen hij in bed lag en naar het plafond keek. Hij heeft wel begrepen dat zij dienen om de mensen koelte toe te waaien.

„Draai vanavond maar eens aan het knopje naast de deur, dan beginnen ze te werken en maken de kamer heerlijk koel.”

Maar voordat het avond is, gebeurt er iets heel anders.

De gids neemt afscheid van het reisgezelschap. De mensen met wie hij twee weken is rondgereisd, zullen de volgende morgen weer van het vliegveld in Lod naar Nederland vertrekken.

Iedereen bedankt de gids voor alles wat hij verteld heeft en voor alles wat hij heeft laten zien.

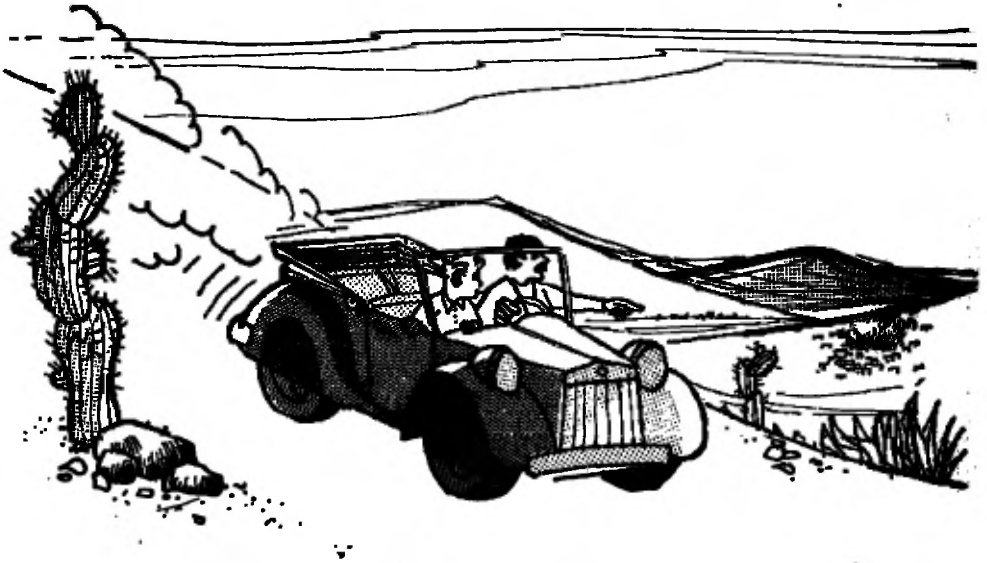
Als hij Marks vader een hand geeft, vraagt hij: „Mijnheer De Korte, mag Mark een dag met mij naar Nazareth? U weet dat ik een zoon heb van dezelfde leeftijd en ik geloof zeker dat de jongens het goed met elkaar zullen kunnen vinden.”

Marks vader en moeder vinden het een heel goed plan. Als Mark zin heeft, mag het.

Mark weet het niet. De vraag overrompelt hem. Hier in Tiberias voelt hij zich een beetje thuis. Zijn moeder blijft hier, ook als vader de laatste weken veel weg zal zijn omdat hij werk moet doen in de Negev-woestijn. Hij kent zuster Tineke en met de dominee van Tiberias, ook een Nederlander, is hij mee geweest naar een protestantse kerkdienst. De dominee preekte in het Hebreuws, Mark verstond er geen woord van, maar een paar gezangen kon hij meezingen en dat gaf hem een gevoel van erbij te horen. Hij kent de juffrouw van de boekhandel bij de ingang van het gebouw en met de meisjes in de keuken is hij de beste vriendjes. Ze stoppen hem heerlijke sappige sinaasappels toe en hebben altijd een glas vruchtensap voor hem als hij langs de keuken komt. En om dan zo maar naar een vreemde familie in Nazareth te gaan, die hij niet kan verstaan . . . Hij weifelt.

Moeder ziet het. „Als je geen zin hebt, hoeft het niet,” zegt zij.

„Weet je wat?” stelt de gids voor. „Je rijdt nu met mij mee en

ik breng je vanavond hier terug. Onze Matthias zal het prachtig vinden eens een Hollandse jongen te ontmoeten. Hij kent de taal wel een beetje, want mijn vrouw en ik spreken samen nog altijd Nederlands. Als je wilt, kun je altijd volgende week een hele dag komen.”

En zo rijdt Mark die middag de weg van Tiberias naar Nazareth. Het is een stille weg zonder veel verkeer. De vader van Matthias wijst hem verschillende plaatsen. Ook het dorp Kana, waar Jezus gast op een bruiloft was en water in wijn veranderde.

Mark zegt: „Nu heb ik een privé-gids. Dat is leuk.”

En Matthias' vader zegt: „Mijnheer, het is mij een groot genoegen u nu te brengen in het stadje Nazareth.”

Hoofdstuk 9

Matthias helpt zijn moeder met het plukken van de tomaten. Dat moet heel voorzichtig gebeuren, met de volle hand om de rijpe vrucht heen, zonder erin te knijpen.

Matthias' moeder verkoopt de mooiste tomaten aan een groentewinkel. De vreemd gevormde en die met zwarte plekjes houdt zichzelf. Die smaken net zo goed en zijn erg lekker op brood.

Poco staat in het wekje naast het huis te dromen. Hij heeft een gemakkelijke dag, want Matthias is vrij van school.

Zo nu en dan vindt hij een plokje jong gras, maar eigenlijk is hij te lui om meer te zoeken. Hij staat maar een beetje te doezen, de vliegen die hem plagen, slaat hij weg met zijn pluimige staart. Als ze op zijn ogen gaan zitten, knipoogt hij.

Dan plotseling spits hij zijn oren. Hij snuift en tuit zijn zachte bruine lipjes. Hoort hij het goed? Is dat de auto van de grote baas? Hij trappelt even en draaft dan naar het hek voor aan de straat. Hij balkt van plezier.

Op hetzelfde moment houdt Matthias op met tomaten plukken.

„Daar komt abba!” roept hij uit. Hij legt de laatste tomaten in de mand. „Ik hoor de auto!”

„Hoe is het mogelijk!” zegt zijn moeder. „Ik hoor of zie niets.” Zij gaat door met plukken.

„Bij de berg zet vader altijd de auto in de tweede versnelling.”

„Ik denk dat alle chauffeurs dat doen,” zegt moeder. „Werk nu nog even door, dan zijn we klaar als hij komt.”

Maar dan merkt ze dat Matthias gelijk heeft, hùn auto stopt al voor het huis.

„Hoe is het mogelijk!” zegt ze nog eens. „Zo’n jongen toch.”

En als ze ziet dat ook Poco al bij het hek staat, zegt ze dat jongens en ezels meer verstand van auto’s hebben dan zij.

Het portier van de auto zwaait open en vader springt eruit. Hij kijkt niet dadelijk naar Matthias, die over het hek heengesprongen is om maar vlug bij zijn vader te zijn, maar hij loopt om de auto heen om ook het andere portier te openen.

Matthias blijft een ogenblik verwonderd staan. Uit de auto stapt een vreemde jongen. Hij heeft nog nooit een jongen met zo’n blonde kuif haar gezien en zulke lichtblauwe ogen. Zelf heeft hij zwart haar en donkerbruine ogen, evenals de meeste jongens van zijn school.

„Zo Mark,” zegt vader tegen de jongen, „nu zijn we er dan. Welkom in Nazareth. Matthias!” wenkt hij, „kom eens kennismaken met onze gast.”

Met onze gast . . . Een paar seconden staan de jongens wat onwennig tegenover elkaar. Ze weten allebei niet dadelijk wat ze moeten zeggen. Mark denkt dat hij nog nooit een jongen met zulke fonkelende bruine ogen en zulk donker haar heeft gezien. Dan neemt moeder hen mee naar binnen en maakt voor iedereen een groot glas mits. Dat smaakt en het maakt de tongen los.

„Ga je mee naar buiten?” vraagt Matthias. „Wil je mijn ezeltje zien? Hij is nog jong, maar al behoorlijk sterk.”

„Een ezel? Heb jijzelf een ezel? Wat machtig!” zegt Mark vol ontzag.

Het idee dat jezelf een ezeltje zou hebben! Matthias schijnt het heel gewoon te vinden, hij vraagt het tenminste op dezelfde toon,

waarop jongens in Nederland tegen elkaar zeggen: „Wil je mijn nieuwe fiets eens zien?”

Ze lopen samen naar het weijtje, waar Poco weer staat te dommen. Als hij de jongens hoort, licht hij even zijn kop op.

„Is hij helemaal van jou of eigenlijk van je vader?” wil Mark weten.

„Welnee, van mijzelf. Ik ga iedere dag op Poco naar school.”

Mark vindt het fantastisch. Op een ezel naar school gaan! Dat moest hij eens kunnen doen. Zou je de gezichten van de jongens op school eens zien. En van de mensen op straat!

„Jij gaat zeker op een scooter naar school?” vraagt Matthias nieuwsgierig. Hij begrijpt in de wereld niet, hoe iemand het fantastisch kan vinden om op een ezel naar school te gaan.

„Een scooter? Zeg, ben je helemaal . . .? Nee hoor, op de fiets. Elke dag twee keer het hele eind naar school trappen. Als het hard waait, doe ik er meer dan een halfuur over, het is heus geen lolletje. Dan heb jij het gemakkelijker. Jij gaat maar zitten en je laat je rijden.”

„Poe! Laat je rijden. Dat denk je maar. Alleen als Poco zin heeft. Maar vaak heeft hij erg nukkige buien en dan blijft hij staan waar hij staat. Daar heb jij met je fiets geen last van. Als je trapt, ga je in elk geval vooruit. Ik wou dat ik een fiets had.”

„En ik zou best willen dat ik een ezeltje had.”

Mark kreuwelt Poco tussen zijn ogen en op zijn harde neus.

„Wat is hij mooi, Matthias! En zo glad! Ik dacht altijd dat alle ezeltjes grauw waren, maar hij is bijna wit. Ik vind hem . . . bijzonder.”

Poco slaat zijn ogen op en kijkt Mark aan. Hij is erg gevoelig voor stemmen en geluiden en aan de manier, waarop hij vrolijk snuift, merkt Matthias dat Poco Mark aardig vindt.

Dat heeft hij dan met zijn ezeltje gemeen. Hij vindt deze vreemde jongen, daar ver weg uit Nederland, het land waar zijn vader en moeder geboren zijn, ook erg geschikt.

„Wat zullen we doen?” vraagt Matthias. „Jij mag het zeggen, want jij bent de gast.”

Mark kiest een eind lopen, en tien minuten later klimmen ze samen de berg op, die buiten Nazareth een uitzicht geeft tot aan de Middellandse Zee.

Poco blijft achter op het weitje. Hij dartelt nog tot het hek achter de jongens aan en krabt met zijn hoefjes tegen het hout. „Iaa, iaa!”

Die avond brengen Matthias en zijn vader Mark terug naar Tiberias. Mark heeft Matthias' moeder moeten beloven dat hij zal komen logeren. Matthias heeft toch vakantie; ze kunnen er dan fijn samen op uit.

Mark raakt tegen zijn moeder niet uitgepraat over het ezeltje van Matthias.

„De mensen zeggen dat iemand zo stom is als een ezel. Maar Poco is allesbehalve stom, hij is echt verstandig. Alleen is Matthias een beetje ongeduldig. Hij houdt meer van auto's en scooters. Van alles wat hard gaat. Maar als ik kiezen mocht... nou...!”

Hoofdstuk 10

Drie dagen zal Mark bij de familie Gal blijven.

Als hij, zoals afgesproken is, met de bus aankomt, staan Matthias en Poco op hem te wachten.

„Sjalom Mark!” roept Matthias, als Mark uitstapt.

„Sjalom Matthias! Ha, dag Poco!”

Poco klappert met zijn oortjes en snuift. Dat is een teken dat hij Mark herkent.

„Dag braaf ezeltje,” zegt Mark liefkozend. „Had je al op mij gewacht?” Hij slaat zijn armen om de zachte hals en wrijft zijn neus langs Poco's snuit.

Als antwoord duwt het ezeltje hem aan de kant en holt snuivend weg. Een eindje verder blijft hij staan en draait zijn kop om. Matthias kan hem maar net vasthouden.

„Hij kent je al,” zegt Matthias. „Kom, klim maar op zijn rug, dan gaan we.”

„Wij samen? Is dat niet te zwaar voor hem? Ga jij maar zitten, dan loop ik wel.”

Matthias lacht en wipt op Poco's rug. „Nee hoor, ezels zijn wel sloom, maar ook sterk. Stap bij deze steen maar op.”

Met een waggelgangetje loopt Poco de weg naar huis. Mark zit voorop. Hij klopt zo nu en dan op de gladde hals van het dier. En hij zegt maar steeds dat hij braaf is. Poco verstaat het; hij loopt kalm en voorzichtig door. Met alleen Matthias op zijn rug,

maakt hij nog wel eens een onverwacht zijsprongetje, zodat die moeite heeft om te blijven zitten, maar met deze vreemde jongen doet hij dat niet. Die heeft een zachte stem en zegt alleen maar vriendelijke woorden.

„Het gaat wel erg langzaam,” verontschuldigt Matthias zich. Hij tracht met zijn knieën Poco aan te sporen.

„Het gaat machtig!” zegt Mark hartgrondig.

Thuis moet Poco meteen zijn emmertje water hebben. De jongens lopen samen naar de bron om water te putten. Bij de bron zijn ook vrouwen. Zij wassen er hun kledingstukken en vullen hun kruiken met fris, koel water en dragen die op hun schouders, of soms boven op hun hoofd, naar huis. Mark kijkt ze verbaasd na. Het lijkt wel een plaat uit de Kinderbijbel.

„Zo heeft Maria ook water geput hier in Nazareth,” denkt hij plotseling hardop. Hij vindt het een wonderlijke gedachte.

„Maria?”

„Ja, Maria, de moeder van Jezus. Jezus woonde toch in Nazareth met zijn vader en moeder?”

„O, bedoel je dat,” zegt Matthias onverschillig.

Mark is een ogenblik stil. Hij krijgt een prop in zijn keel, als hij bedenkt dat Jezus misschien bij deze zelfde bron water heeft gehaald voor zijn moeder. Toen Hij net zo oud was als zij nu zijn. De bronnen in Israël zijn eeuwenoud, hun plaats is dezelfde van vroeger. Maar hij begrijpt wel, waarom Matthias zo onverschillig doet. Vader en moeder hebben het hem goed duidelijk gemaakt dat voor Matthias en zijn ouders, en voor de meeste joden, Jezus niets betekent. Zij denken dat zij geen Zaligmaker, geen Verlosser nodig hebben. Als hij er goed over nadenkt, is het eigenlijk een vreselijke gedachte. Mark zou het wel tegen zijn nieuwe vriendje willen zeggen, maar hij durft niet.

„Kom mee,” zegt Matthias, als de emmer vol is. „Kom mee, we geven Poco te drinken en dan zal ik vandaag voor jou eens voor gids spelen, net als mijn vader altijd doet.”

Mark geeft Poco het water, de emmer wordt dankbaar tot de laatste druppel toe leeggeslobberd.

„Ik zal je de plaats laten zien waar Jozef zijn timmerwerkplaats had. Kom maar mee.”

„Moet hij niet eerst naar binnen?” vraagt Mark, op Poco wijzend. De zon staat al hoog aan de hemel en in de felblauwe lucht drijft geen wolkje.

„Hij kan goed tegen de hitte,” zegt Matthias. „Ik zal hem zijn muts opzetten.”

Mark vindt het kostelijk, een ezel met een muts op, waarin gaten zitten voor de oren. Poco ziet er nu erg eigenwijs uit.

Uren dwalen de jongens door het stadje. Ze gaan door de nauwe straatjes, waar de winkeliers hun waren buiten hebben uitgesteld.

Mark ziet de vreemdste koopwaar, levende kippen, Turkse pijpen en vloerkleedjes door elkaar. Op de groentemarkt zijn onbekende, kleurige vruchten te koop. En dan zijn er stalletjes voor de winkels, waar grote pannen vet staan te koken en waar men patates frites en gebakken meelballetjes kan kopen. De jongens van Nazareth staan er omheen zoals thuis om een ijskarretje.

Matthias kent veel mensen in de stad. Hij steekt zijn hand op tegen alle buschauffeurs en maakt een praatje met de politieagenten. Hij wijst trots op zijn blonde vriend en vertelt aan iedereen die het horen wil dat Mark uit Nederland komt.

Midden in de stad staat een groot koffiehuis. De eigenaar ervan is een grote vriend van Matthias. Het is een Arabier en hij

heet Abu Nassir. Als je binnen bent en je hebt een kopje sterke Turkse koffie gedronken, kun je in de winkel van Abu Nassir souvenirs kopen. Het is er altijd tjokvol en er is van alles te koop. Witte kefia's met zwarte banden en prachtige bewerkte Arabische messen, houtsnijwerk en sieraden. Mark kijkt zijn ogen uit.

„Ik heb nog geld,” zegt hij. „Zal ik hier iets voor mijn vriend kopen, die thuis op mijn dieren past?”

Hij vertelt Matthias van Freddie, die voor de grap gevraagd heeft of hij een kameeltje voor hem mee wilde brengen.

Ze lopen de hele winkel door en na lang zoeken vinden ze precies wat Mark zoekt. Het zijn drie uit hout gesneden kameeltjes en een ezeltje, die met een rood koord aan elkaar vast zitten. Een klein karavaantje.

„Zou je vriend niet liever een dolkmes hebben?” vraagt Matthias. „Met zulke beeldjes kun je niets doen, alleen maar ergens neerzetten.”

„Hij heeft gevraagd om een kameeltje,” lacht Mark. „En nu krijgt hij er drie.”

Dan koopt hij ook nog maar een dolk. Een prachtige, versierd met rode en groene glinsterende steentjes. Hij wil Freddie echt verrassen, omdat hij zo goed voor zijn dieren zorgt. Voor Isidoor en Nicolaas. En voor Sproet, de goudvis.

Even gaan zijn gedachten naar Nederland. Over een week is hij alweer thuis en naar school. Jaartallen leren, zinnen ontleden en sommen maken. Hij schiet in de lach als hij aan sommen denkt. Het lijkt wel honderd jaar geleden dat hij die gemaakt heeft. Een auto vertrekt om tien uur uit A. en een wielrijder vertrekt om tien uur uit B . . . „Weet jij wat een wielrijder is, Matthias?” vraagt hij.

Matthias weet het niet.

„Een wielrijder is een fietser,” verduidelijkt Mark. „Maar alleen in malle sommen.”

„Dan wilde ik dat ik een wielrijder was,” verzucht Matthias. „En dan het liefst een motorwielrijder.”

Hoofdstuk 11

Het worden heerlijke dagen in Nazareth. De jongens verkennen de hele omgeving en Matthias ontpopt zich als een volmaakte gids. Ze bezoeken prachtige kerken en bekijken kunstige mozaïeken. En ze rijden op Poco naar de berg Thabor. Matthias' moeder geeft hun brood en drinken mee. Ze nemen er een hele dag voor. De velden waar ze doorrijden, de vlakte van Jizreël, staan vol bloemen. Klaprozen en wilde cyclaampjes. Margrieten en irisjes. Ze zien een mimosaboom, die lijkt op een grote, gele poederkwast.

Als ze bij de berg Thabor zijn is het Mark, die op zijn beurt aan Matthias vertelt wat er vroeger op die berg gebeurd is. Jezus werd daar verheerlijkt, toen hij met drie discipelen de berg opklom om te bidden. Daar verschenen Mozes en Elia en daar wilde Petrus tenten opslaan, omdat hij hoopte dat Mozes en Elia dan zouden blijven.

Matthias luistert wel, maar erg interesseert het verhaal hem toch niet. Dat komt omdat het een verhaal uit het Nieuwe Testament is, weet Mark, en de joden geloven alleen de eerste boeken uit de bijbel.

Mark leert ook iets van de joodse gebruiken kennen. Meteen al als ze de eerste keer aan tafel gaan. Dan zetten Matthias en zijn vader allebei precies zo'n klein, rond kapje op hun hoofd als de oude heer met de baard in het vliegtuig. Toen wist Mark niet waarom het gebeurde, maar nu vertelt Matthias' vader hem dat geen jood iets mag eten met onbedekt hoofd.

En als ze brood eten dat belegd is met vlees, schenkt mevrouw Gal koffie zonder melk. Dat staat zo in de joodse wet. Op één tafel mag men geen vlees en melk zetten.

Jammer genoeg zal Mark net voor het Purimfeest weer vertrokken zijn. Hij gaat nog wel met Matthias de stad in om er allerlei inkopen te doen, maar hij kan het niet meer meemaken.

„Met het Purimfeest,” vertelt Matthias, „hebben we reuze feest. Eigenlijk is het een dankfeest omdat Esther koningin werd en omdat zij het klaarspeelde dat Haman opgehangen werd. Zij behoedde het joodse volk voor de ondergang. En daarom is er elk jaar weer het Purimfeest. We verkleeden ons allemaal en we dansen en zingen. We spelen toneelstukjes. En dan natuurlijk het Hamankloppen! Dan hebben we een schik!”

Natuurlijk moet hij nu vertellen wat het Hamankloppen is.

„Nu, als het boek Esther wordt voorgelezen, zitten we allemaal in een grote kring. Niemand mag eerst een woord zeggen. Maar dan moeten we elke keer als de naam Esther gezegd wordt, of de naam Mordechai, hard juichen. Maar als het Haman is, moeten we „foei” roepen en op de vloer stampen. Dat gaat prachtig, jongen. En na afloop wordt er getrakteerd op Hamans oren.”

Hamans oren zijn koekjes, knapperig en gevuld met jam, die alleen met het Purimfeest gebakken worden. Matthias' moeder belooft dat ze een trommeltje vol voor Mark zal maken, dan kan hij die mee naar Nederland nemen en dan nog eens aan hen terugdenken. Alsof hij daar koekjes voor nodig heeft!

Elke morgen mag Mark Poco naar het weitje brengen. Matthias vindt dat een vervelend werkje en hij laat het wat graag aan Mark over. Die verzorgt het ezeltje; geeft het dier water en denkt eraan dat Poco op het heetst van de dag zijn mutsje op krijgt. En hij kamt en borstelt heel zacht zijn haren.

Matthias lacht zich krom, als hij dat de eerste keer ziet. Mark, die met zijn eigen haarkam het korte haar van het ezeltje kamt. Hij slaat zich op de knieën van plezier. Zo iets is nog nooit vertoond. Een ezel die zijn haar gekamd krijgt!

Maar als Matthias' vader die avond thuiskomt, is het eerste wat hij vraagt: „Wat is er met Poco gebeurd? Hij ziet er uit of hij net nieuw is.”

Mark glundert. „Zie je wel,” zegt hij tegen Matthias, „een ezel moet net zo goed als een paard of een hond toilet gemaakt hebben.”

Poco zelf vindt het beslist erg prettig, want elke keer als hij Mark ziet komen, balkt hij vrolijk. Soms gooit hij van plezier zijn achterpootjes omhoog.

Maar na drie dagen is de koek op, Mark moet weer naar Tiberias vertrekken. Mijnheer Gal zal hem wegbrengen; hij heeft de auto al voor het huis gezet. Mark moet beloven dat hij, als hij ooit weer in Israël komt, zal komen logeren. Matthias' moeder geeft hem op beide wangen een zoen en zegt wel driemaal „sjalom”. En dan moet Mark afscheid nemen van Poco. Hij is blij dat Matthias niet meeloopt naar het weitje, want hij wil niet graag laten zien dat hij tranen in de ogen heeft.

Poco ziet hem komen en snuift luid. Mark legt zijn beide armen om zijn zachte hals en fluistert hem iets in zijn oor, zo dat alleen het ezeltje het kan verstaan. En hij verstaát het, want hij spitst zijn oren en krabt met zijn hoefjes in het gras, zodat de sprietten in het rond stuiven.

Mark wrijft nog één keer zijn neus langs Poco's snuitje en klopt hem nog één keer op zijn rug. Dan zet hij snel zijn zonnebril op zijn neus en loopt naar de auto. Zo ziet niemand dat zijn ogen rood zijn.

Hoofdstuk 12

De volgende dag loopt Matthias mistroostig rond. Hij vindt het plotseling helemaal niet leuk meer dat hij vakantie heeft en dat hij nu thuis is. Hij zal blij zijn als de school weer begint.

Matthias is door alles wat Mark hem verteld heeft eigenlijk een beetje ontevreden geworden. Hij is jaloers op Mark. Die heeft toch maar een prachtig leventje. Elke dag op een fiets naar school en net zo vaak ommetjes maken als hijzelf wil. Dikwijls naar het vliegveld om zijn vader te halen en zelf nota bene tweemaal een vliegreis. Met Mark vergeleken heeft hij, Matthias, maar een triest en saai bestaan. Op een stomme ezel naar school, in de tuin werken, water halen bij de bron. Nee hoor, hij vindt er niets aan.

Hij slentert langs het weijtje, waar Poco staat te grazen. Als zijn baas dichterbij komt, heft hij zijn kop op en knippert met de ogen.

„Maak je maar niet blij,” bromt Matthias. „Ik ben het maar, en niet je grote vriend.”

Poco komt dichterbij. Hij duwt zijn flank tegen Matthias' been en kijkt hem vragend aan. Het lijkt wel, of hij om een liefkozing vraagt, zoals hij die altijd van Mark kreeg.

Maar Matthias zegt geen vriendelijk woord tegen hem, hij streelt hem niet even langs zijn hals. Hij loopt mopperend terug naar huis. Dan keert Poco zich ook om. Lusteloos pikt hij hier en

daar een groen grassprietje, maar het smaakt hem niet. Hij mist zijn vreemde baas.

„Wat loop je toch te bassen!” zegt Matthias’ moeder. „Je hebt een gezicht als drie dagen onweer.”

„Ik vind het naar dat Mark weer weg is.”

„Ja, het was ook erg gezellig,” geeft moeder toe. „Maar zo gaat het nu eenmaal in het leven, de prettige en minder prettige dingen wisselen elkaar af. Wees blij dat je het Mark zo naar de zin kon maken. En ga nu opgewekt je gewone werk doen. We hebben zoveel om dankbaar voor te zijn. Als ik aan vroeger denk, aan . . .”

„Ach, dat weet ik wel,” zegt Matthias maar gauw.

Hij gaat naar zijn kamertje om een boek te zoeken. Als moeder over vroeger begint, is hij liever niet in de buurt. Hij heeft al zo vaak moeten horen dat hij dankbaar moet zijn omdat ze hier veilig en gelukkig wonen in hun eigen land. Omdat vader goed werk heeft, ze een mooi huis hebben en geen zorgen. Hij heeft geen zin om dat alles vandaag te horen.

Gelukkig heeft hij een spannend boek. Hij blijft er de hele middag in verdiept totdat moeder hem naar beneden roept om een boodschap te doen.

„Nog even naar de markt om groente en fruit,” zegt zij. „Hang Poco de tassen maar om, we hebben van alles nodig.”

Matthias haalt de zadeltassen uit het schuurtje en moeder schrijft op een briefje wat hij moet halen. Ze geeft hem geld en zegt dat hij van het wisselgeld voor zichzelf een ijsje mag kopen.

Een beetje knorrig, omdat hij juist zo fijn aan het lezen was en nu weer boodschappen moet doen, loopt hij naar het wekje.

Maar als hij daar komt, kijkt hij heel onthutst om zich heen. Ziet hij het nu goed, of vergist hij zich? Hij ziet Poco nergens.

En in de schuur was hij ook niet, anders moest hij hem gezien hebben. Vader is met de auto weggereden, die heeft hem dus ook niet meegenomen. Daar begrijpt Matthias niets van. Voor alle zekerheid loopt hij terug naar het schuurtje.

„Zoek je nog iets?” roept moeder.

„Poco is er niet!” Er klinkt angst in zijn stem. Poco weg?

Dat is heel vreemd. Moeder en Matthias lopen nog eens naar buiten en ze kijken op het landje van de burens. Niets.

Dan ziet moeder de ring, waar Poco altijd aan vastgebonden wordt. Er zit nog een eind afgerafeld touw aan . . .

Die avond zoekt Matthias overal. Hij vraagt aan de mensen in de stad, die hij kent, of ze zijn ezeltje ook gezien hebben. Een mooi, jong ezeltje, bijna wit van vel en met een bruine rand om de ogen, net of hij een zonnebril draagt. Maar niemand kan hem ook maar iets over Poco vertellen. Hij is weg en hij blijft weg. Dat is triest.

H o o f d s t u k 13

Het is stil bij de Zee van Tiberias. De palmen in de tuin van het Schotse Centrum, waar Mark met zijn vader en moeder logeert, staan roerloos te slapen. De krekels sjirpen zonder ophouden, maar dat is ook het enige geluid in de nacht.

Op het meer liggen de vissersscheepjes. Ze hebben lampen op de voorplechten; de vissers gaan altijd 's nachts op de visvangst. Een enkele keer roepen ze iets tegen elkaar, vooral als er een van hen een flinke vangst heeft gedaan. Maar verder is het heel stil op het meer.

Het is een drukkend warme dag geweest. De ramen van Marks kamer staan wijd open, zodat er nog een beetje frisse lucht binnen kan komen. Hij heeft ook al een poosje de propeller laten draaien, maar die maakte een naar, zoevend geluid.

Hij kan de slaap niet vatten. De hele dag heeft hij met zijn ziel onder de arm gelopen. De dagen bij Matthias waren zo heerlijk, dat hij er aldoor aan terug moet denken.

En vooral Poco is steeds in zijn gedachten. Het kleine ezeltje met zijn trouwe, bruine ogen.

Als hij later rijk is, koopt hij een ezeltje als Poco. Ja, waarom zou hij niet een ezel kunnen houden? denkt hij. Hij kent een jongen die een pony en een andere die een paard heeft. En bijna iedereen heeft een hond of een kat. Waarom dan geen ezel?

Hij draait zich om en om in bed. Nog drie dagen, dan gaan ze

weer naar huis. Hij vindt het helemaal niet fijn. Hij zou best in Israël willen blijven. En dan naar dezelfde school gaan als Matthias. Dan mocht Matthias op zijn fiets en hij ging op Poco.

De gordijnen zijn opengeschoven. Mark kan juist de maansikkel zien, die als een rank bootje aan de hemel hangt. Thuis staat een halve maan altijd op zijn punt, hier schommelt hij op zijn ronde kant.

Zou Poco hem ook een beetje missen? Een klein beetje naar hem verlangen? Of zouden ezels geen geheugen hebben, zouden die meteen alles vergeten wat gebeurd is?

Met een laatste gedachte aan Poco valt hij eindelijk in slaap. En hij droomt dat hij op een ezel dwars door Amsterdam moet rijden. Maar voor elke straat die hij in wil gaan, staat een verkeersbord met een ezel erop. Verboden voor ezels zonder muts op, staat er. En hij kan nergens de muts vinden, die moeder voor zijn ezel gemaakt heeft. Alle verkeersagenten sturen hem terug en ze rijden allemaal op kamelen die galopperen. Hun wijde mantels wapperen in de wind. Mark krijgt het vreselijk benauwd; er is geen straat, waar hij in mag. Maar dan neemt zijn ezel een sprong en hij vliegt als een straalvliegtuig over de daken heen. Dat is verrukkelijk. Daar staan geen verkeersborden. Maar dan opeens komt er een stewardess aan die zegt dat vliegtuigen verboden zijn voor ezels. Zit hij dan in een vliegtuig? En hij meende dat zijn ezel vliegen kon. Vliegen zonder vleugels. Het wordt hoe langer hoe ingewikkelder, op het laatst kan Mark er geen wijs meer uit worden.

Gelukkig wordt hij wakker, juist als de stewardess de ezel aan zijn staart naar beneden, naar de wereld wil gooien.

Ba, wat een nare droom! En met een zucht draait hij zich om. Het is nog donker buiten; het duurt zeker nog een paar uur voor

het licht wordt. In de verte hoort hij de ezel nog balken. Die is zeker ook van de droom geschrokken.

Plotseling houdt hij zijn adem in. De ezel, hoorde hij die balken? Maar dat is onmogelijk, het was immers maar een droom? Of droomt hij nog? Hij knijpt eens in zijn oor om te zien of hij wakker is. Nee, het is werkelijk waar, hij hoort het zachte balken van een ezel.

Even gaat hij rechtop in zijn bed zitten. Dat kan toch niet?
Maar dan schuift hij weer onder zijn laken. Waarom zou het niet kunnen? Dacht hij soms dat er in Tiberias geen ezels waren? Hij heeft ze toch zelf gezien, de mannen die op ezels naar de markt gingen? En de vrouwen die met ezeltjes de groente van het land haalden?

„Iaa . . . iaa . . .”

Hij weet dat het niet kan, hij weet dat het onmogelijk is, maar hij weet ook dat er maar één ezeltje op de wereld is dat zo kan balken, zo klaaglijk, als het gebalk dat hij nu midden in de nacht hoort. Het moet Poco zijn!

Hij spert zijn ogen wijd open en kijkt voor alle zekerheid eerst goed om zich heen. Hij ziet de maan door zijn eigen raam naar binnen gluren, hij ziet zijn eigen kleren op een stoel liggen, zijn eigen koffer . . .

Dan is hij ook in een seconde naast zijn bed. Hij schuift zijn sandalen aan en kijkt naar buiten.

De tuin ligt stil en verlaten, er is geen levend wezen te zien. Achter de bergen wordt de hemel al rossig. Het duurt niet lang meer voor het dag wordt. Ook in het gebouw is het heel stil.

Maar buiten heeft hij een geluid gehoord dat hij uit duizend andere zou herkennen.

Behoedzaam opent hij de deur van zijn kamer en zonder enig geluid te maken sluipt hij op zijn tenen door de tuin naar de weg. Hij schrikt even van een hagedisje, dat over het pad wegglipt tussen de stenen.

Alle ramen van het gebouw zijn donker, er is niemand wakker.

„Iaaa . . . iaaa.”

Duidelijker wordt nu het gebalk en Mark begint op een drafje

te lopen. Hij doet zijn sandalen uit en steekt die in de zak van zijn pyjamajasje. Op blote voeten kan hij vlugger.

Hij kent Poco nog maar drie dagen, maar dat is genoeg. Hij kan zich niet vergissen . . .

Zijn hart bonst in zijn keel, als hij bij het hek komt. Gelukkig, het is niet gesloten.

Dan . . . het is niet te geloven . . . het is als een sprookje . . . daar, bij het hek . . . zijn oren gespitst . . . zijn staart heen en weer slaand. . . daar staat Poco. Zijn melkwitte huid glanst in het licht van de opkomende zon.

Heel even, een deel van een seconde, blijft Mark muissstil staan. „Poco!” fluistert hij.

Het ezeltje snuift en snuift. Het klappert blij met zijn oren, krabt even met een hoefje tegen een steen en komt dan met een sprongetje naar Mark toe. Hij duwt zijn snuitje tegen Mark zijn neus. Mark kan het nog niet geloven. Hij slaat zijn armen om Poco's hals, hij streelt hem en klopt hem tegen de flank.

„Poco! Poco dan toch. Mijn braaf ezeltje. Hoe kom jij hier nu toch?”

Hij kijkt Poco recht in de ogen en als antwoord trekt Poco zijn lipjes op en likt Mark op zijn mond. Mark voelt zijn ruwe tongetje.

Dan buigt het diertje zijn dunne pootjes en laat zich tevreden snuivend op de grond zakken. Net of hij wil zeggen: Ziezo, ik heb je gevonden, nu ga ik hier niet meer vandaan.

Mark ziet het rafelige eind touw, waarmee Poco altijd wordt vastgebonden.

„O,” zegt hij zacht, „wat ben je vreselijk stout geweest. Heb je er dan helemaal niet aan gedacht dat Matthias nu ongerust is, als hij jou niet meer in het weitje vindt?”

Poco laat Mark maar praten. Hij knipoogt zo nu en dan en wrijft zijn kop langs diens pyjama. Dan trekt hij met zijn bek de sandalen uit Marks zak en gooit ze een eind verder neer.

„Maar we gaan niet spelen, zo midden in de nacht,” zegt Mark. Hij maakt het touw vast aan het hek en rent naar binnen. Naar de kamer van vader en moeder. Om het te vertellen.

Hoofdstuk 14

Het geeft een hele opschudding dat er een ezeltje is komen aanlopen. Iedereen komt naar hem kijken, zelfs de dominee en de vrouwelijke dokter van de kliniek. Zuster Tineke brengt meteen suikerklontjes voor hem mee en de juffrouw van de boekhandel heeft een oud strohoedje, waar ze gaten in knipt voor de oren. Dat mag Poco op zijn kop hebben als in de ochtend de zon al fel gaat schijnen. En iedereen zegt dat het een bijzonder mooi ezeltje is.

Mark zelf is het drukt voor hem in de weer. Hij brengt hem water en loopt met hem de stad uit naar een weiland, waar hij een uurtje kan grazen. Mark blijft dicht bij hem staan. Hij ziet hoe Poco zijn tong om het gras heenslaat en het afrukt. Het smaakt hem goed; hij eet gulzig door tot Mark zegt dat hij genoeg heeft gehad. Op de terugweg gaat Mark op Poco's rug zitten en het ezeltje begint warempel op een drafje te trippelen.

Mark kamt en borstelt hem tot hij glanst.

Maar vader en moeder kijken elkaar aan en schudden hun hoofd. Mark moet zich nu niet te veel aan het dier gaan hechten, des te moeilijker wordt straks het afscheid. Want één ding is zeker: Poco moet weer terug naar zijn baas in Nazareth.

Ze bellen Matthias' vader op om te vertellen dat Poco bij hen is aangeland. In Nazareth zijn ze blij dat te horen. Ze hebben al

overal gezocht en begrepen er niets van. Matthias' vader belooft dat hij hem nog diezelfde avond zal komen halen.

Het is zuster Tineke, die uitspreekt wat Mark al stilletjes gedacht heeft. Ze zegt: „Kon je hem maar meenemen, hè Mark?”

En als 's avonds de jongens opnieuw tegenover elkaar staan, zegt Matthias: „Als Poco liever bij jou is dan bij mij, moest je hem maar meenemen naar Nederland.”

„En jij dan? Hoe moet jij dan naar school?” vraagt Mark. Hij kijkt Matthias aan, en ineens beginnen zijn ogen te glinsteren. Hij krijgt een machtig idee. Hij slaat Matthias op de schouder van plezier. „Waarom zou het niet kunnen?”

„Wat niet?” vraagt Matthias.

„Dat wij ruilen! Jouw ezeltje tegen mijn fiets! Ik neem Poco mee, en als ik thuis ben, stuur ik mijn fiets aan jou. 't Is een prima karretje, hoor, met een versnelling en een heel goeie lantaarn.” Matthias is dadelijk enthousiast. „Dat zou . . . dat zou . . . fantastisch zijn. Dan racete ik elke morgen met een vaartje naar school. Jongens, dat zou nog eens iets anders zijn dan het sukkeldrafje van Poco.”

Ze nemen Poco tussen zich in en gaan het meteen aan de beide vaders vragen, die juist samen overleggen, hoe ze het ezeltje weer in Nazareth zullen krijgen.

„Ruilen??”

De vaders schudden hun hoofden om het idee. Malle jongens! Wie ruilt er nu een ezel tegen een fiets? En dan nog wel als je duizenden kilometers bij elkaar vandaan woont. Nee, daar kan niets van komen.

„Maar lieverd,” zegt Marks moeder, als zij van het plan hoort, „wat moet jij nu met een ezel? Wat heb je eraan?”

„Je hoeft er toch niets aan te hebben?” antwoordt Mark een

beetje kriebelig. „Wat heb je aan een hond? Of aan een poes? Dat zijn toch gewoon je vrienden? Ik heb toch ook niets aan Nicolaas? Op een ezel kun je in ieder geval nog rijden, en dat kan niet op een hond of op een schildpad.”

„Nee, dat is waar,” geeft moeder toe. „Maar als je je fiets kwijt bent, hoe wil je dan naar school?”

„Op Poco. Ik ga gewoon een uur eerder van huis.”

„O mevrouw,” zegt Matthias, „dat kan heel goed. Poco zal Mark vast nooit laten staan zoals hij mij dikwijls doet. Want hij houdt van Mark.”

Mevrouw De Korte begint te lachen. „Ja ja, jullie weten het goed te zeggen en ik zou jullie graag het plezier willen doen. Maar dit gaat werkelijk niet.”

De beide vaders wandelen samen de tuin in, druk pratend. En de jongens gaan naast elkaar op een oud muurtje zitten, nadat ze Poco aan een hek hebben vastgemaakt. Ze kijken mistroostig. Ze waren al bang dat het niet zou gaan. Het zou ook t  mooi geweest zijn.

Poco doet zijn ogen dicht en buigt zijn kopje. Net of ook hij begrijpt dat het niet kan.

H o o f d s t u k 15

„Nu maar niet te veel meer aan Poco denken,” zegt moeder, als ze op de laatste dag van hun vakantie in Israël terugrijden naar het vliegveld van Lod. „Hij is nu weer bij zijn baas en ik geloof vast dat Matthias erg lief voor hem zal zijn. Hij weet nu dat zelfs een ezeltje vriendschap met vriendschap beantwoordt. Denk je ook niet, vader?”

Vader knikt. „Dat geloof ik ook.”

Bij het vliegveld wacht hun nog een verrassing. Matthias' vader heeft iets te doen in Lod en nu heeft hij nog juist tijd om Mark en zijn moeder te groeten.

Hij loopt met hen mee tot de douanecontrole. Mark heeft weer zijn eigen koffer en vliegbiljet en loopt met moeder voorop.

Dan hoort hij dat vader zegt: „Zo is dus alles geregeld?”

„Alles,” antwoordt Matthias' vader.

Wat zou er nu nog te regelen zijn? denkt Mark. De reis is afgelopen, we gaan weer naar huis.

Maar lang denkt hij er niet over na wat vader bedoelt, want dan is het tijd om in de geweldige Boeing van de El Al te stappen. Dan begint de terugreis. Aan de prachtige vakantie in het Heilige Land, het land van de bijbel, is een eind gekomen.

Hoofdstuk 16

Op Schiphol stappen ze in de bus, die hen naar Amsterdam brengt. De chauffeur heeft de ruitewissers op volle kracht aan staan, want het regent dat het giet. Als Mark uitkijkt over het land, de mensen met paraplu's ziet lopen en de grote plassen ziet aan de kant van de weg, kan hij zich bijna niet voorstellen dat hij een dag geleden nog pufte van de warmte en dat de juffrouw van de boekhandel een hoedje moest maken voor Poco, omdat hij anders last van de felle zon zou hebben.

Poco . . .

Van hem heeft hij voorgoed afscheid genomen. Maar straks zal hij Isidoor weer in zijn handen kunnen nemen. En Nicolaas. Straks heeft hij Sproet terug. Dat is toch ook wel fijn.

Nog dezelfde avond haalt hij zijn dieren bij Freddie vandaan. Isidoor is dik geworden; Freddie heeft hem natuurlijk veel te veel eten gegeven. En Nicolaas heeft toch nog kans gezien om een keer te ontsnappen uit de tuin. Sproet zwemt lustig rond in zijn kom. Het kan hem niet schelen wie hem zijn voer geeft.

Mark is blij dat hij ze allemaal weer thuis heeft en hij doet zijn best om niet te veel te denken aan een klein, roomwit ezeltje met zachte oren en een hard snuitje . . .

Hij dwaalt een poosje door de tuin en kijkt eens naar zijn fiets. Dan komt vader naast hem staan.

„Blij dat we weer thuis zijn, Mark?”

„Ik weet niet,” schokschoudert Mark.

„Heb je het zo fijn gevonden, onze reis?”

„Nou, fantastisch.”

„Dat doet me plezier. Moeder en ik hebben ook bijzonder genoten. Maar nu we weer thuis zijn, moeten we hier weer aan de slag, jongen. Breng maar gauw je fiets naar buiten.”

„Mijn fiets?”

Mark begrijpt niet wat vader bedoelt. Moet hij misschien een boodschap doen?

„Ja, je fiets. Het regent niet meer, de fiets kan nu buiten schoon-gemaakt en glimmend gepoetst worden.”

Mark heeft helemaal geen zin. Wie doet nu op een dag, als je met een straalvliegtuig uit Israël bent komen vliegen, zo iets vervelends als een fiets schoonmaken?

„Dat doe ik morgen wel,” zegt hij.

Maar vader is onverbiddelijk, het moet vandaag gebeuren. Dat hij geheimzinnig lacht, ziet Mark niet. Hij weet alleen dat het nutteloos is vader tegen te spreken. Daarom vult hij al zuchtend een emmer water en begint.

Na een kwartier is hij al klaar. Het ergste vuil is eraf. Maar de lust ontbreekt hem om nu ook nog de bel en het andere chroom te gaan poetsen.

„Denk je,” zegt vader langzaam, als hij het resultaat ziet en de trappers rond laat draaien, die knarsen van het zand, „denk je dat we hem zo . . .” — hij veegt een vinger langs het stroeve stuur — „naar . . . Matthias . . . kunnen sturen?”

„Naar Matthias?” Nu is het Mark helemaal een raadsel wat vader bedoelt.

„Ja . . . in ruil voor . . . Poco? Dat wilden jullie toch?”

Marks ogen rollen bijna uit zijn hoofd.

„ 't Is niet wáár!!” schreeuwt hij.

„ 't Is wèl waar,” lacht vader. „Jullie ruil kan doorgaan.”

Mark hapt naar lucht. Hij stottert: „Onze r-r-ruil?”

Dan rent hij het huis binnen en vliegt moeder, die bezig is de koffers uit te pakken, om de hals.

„Mam! Weet je het al? Heb je het gehoord? Poco komt hier! Ik krijg Poco. Geef me gauw wat oude flanellen lappen. En het busje poetsextract!”

Moeder lacht. Zo is ze nog nooit door haar eigen zoon gecommandeerd. Maar ze zegt niet dat hij het eerst behoorlijk moet vragen. Stel je voor! Ze kent haar jongen immers.

Even later staat de fiets op zijn kop, op het stuur, twee lapjes onder de handvatten. Hij wordt gepoetst en gewreven tot hij er als nieuw uit ziet. De trappers worden geolied en het zadel met schoensmeer gedaan. Zelfs de banden worden nog gewassen. De ruil gaat door! Het is niet te geloven!

Hoofdstuk 17

Heel vroeg in de morgen rijdt Matthias op Poco terug van Tiberias naar Nazareth. Poco is heel gewillig, hij blijft geen enkele maal staan. Het is een lange rit, maar tegen de avond zijn ze toch thuis.

„Geef hem maar gauw water en hooi,” zegt vader. „En als extra een schep haver.”

Zonder veel plezier doet Matthias het. Eigenlijk vindt hij het in zijn hart toch wel erg dat Poco bij hem is weggelopen en liever bij Mark wilde zijn. En hij neemt zich voor om voortaan een beetje vriendelijker tegen het ezeltje te zijn. Maar het kammen en borstelen, zoals Mark deed, nee, dat zal hij nooit doen.

Vader komt bij hem staan.

„Als hij wat uitgerust is, moest je hem eigenlijk even flink borstelen en zijn staart uitkammen,” zegt vader.

Matthias zet grote ogen op. „Ik?”

„Natuurlijk. Jij!” zegt vader. „Wie anders? Je moet zorgen dat hij zó glanzend wordt en je moet zijn staart zó keurig kammen, dat hij er uit ziet . . . zoals . . . Mark het zou willen.”

Matthias vindt het onzin. Maar als hij vaders vastberaden gezicht ziet, weet hij dat het menens is. Een kwartier lang is hij ermee bezig. Dan vindt hij dat het mooi geweest is.

„Denk je,” zegt vader langzaam, en hij streeft Poco over zijn hals en kriebelt hem tussen zijn ogen, „denk je dat hij er zo goed

genoeg uit ziet om . . . naar . . . Mark . . . gestuurd te worden?
In ruil voor . . . zijn fiets?"

„Leuk grapje, hoor,” zegt Matthias kort.

„Nee Matthias, geen grapje,” zegt vader. „Jullie wilden toch ruilen, jij de fiets en hij Poco?"

„'t Is niet wáár!” schreeuwt Matthias. Hij springt zijn vader op de schouders en trommelt hem boven op zijn hoofd. „'t Is niet waar!"

„'t Is wèl waar. Morgen gaat Poco naar Nederland met een vrachtvliegtuig van de El Al. Jullie ruil kan doorgaan!"

Hoofdstuk 18

Ja, en dat was nu de geschiedenis van het ezeltje van Matthias. Poco is nu het ezeltje van Mark. Hij loopt achter in de tuin en graast van het heerlijke malse gras. Als het mooi weer is, gaat Mark op Poco's rug naar school. Hij heeft wel twee uur werk om er te komen, maar daar geeft Mark niet om.

En Matthias? Die rijdt elke dag op zijn fiets naar de school in het oude klooster. Bij de heuvels op moet hij hard trappen; hij krijgt het er vaak vreselijk warm van. Maar daar geeft hij niet om. De fiets blijft nooit koppig staan en hij kan nu véél sneller dan op de ezel. Nou!

